

БОРБА

9 Септември

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

Б О Р Б А

Б О Р Б А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front

P.O.Box 2158, Grand Central Station, New York 17, N.Y. - U.S.A.

Редакторъ-Основателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редактира комитетъ.

-1962 год.

год. XI.

брой 4.

Септемврий

О С Е М Н А Д Е С Е Т Ъ   Г О Д И Н И

ОТЪ

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

На 9 Септемврий т.г. се навършиха осемнадесетъ години отъ она прокобенъ день - девети септемврий 1944 год., когато средъ ноцъ, безъ причини и основания, болшевишка Русия обяви война на беззащитна България, червената армия навлезе въ страната и съ силата на оръжието, противъ волята на народа, наложи въ София едно комунистическо правителство, което чрезъ кървавъ тероръ, на който станаха жертва хиляди и хиляди добри и почтени граждани отъ всички слоеве на обществото, и до днесъ държи подъ робство цѣлиятъ нашъ народъ.

Примѣрътъ съ България, която презъ цѣлото време на войната бѣше неутрална по отношение на Русия и подържаше редовни дипломатически връзки съ Кремълъ, е едно неупоримо доказателство за странитѣ отъ свободния свѣтъ, каква съдба ги очаква, независимо отъ подписанитѣ споразумения и договори или приятелски отношения, които тѣ днесъ иматъ съ Съветитѣ, въ момента когато червената армия ще може да се добере до възможността да навлезе и въ тѣхнитѣ страни. Средъ ноцъ, безъ никакво предупреждение, безъ причини или основания, безъ никакви обяснения, всички договори и споразумения ще бѣдатъ стлѣпани, приятелскитѣ отношения забравени и съ всѣки единъ свободенъ народъ ще се случи същото което се случи съ България на 9 Септемврий 1944 год.

Днесъ когато ние българскитѣ емигранти, по случай осемнадесетъ годиннината отъ поробването на Родината ни България, се покланяме предъ светлата паметъ на жертвитѣ на комунистическия тероръ и жертвитѣ паднали въ съпротивителната борба за свобода, високо издигаме гласъ и педуприждаваме свободнитѣ народи за грозящата ги опасностъ. Въ същото това време, ставайки изразители на желанията и надеждитѣ на поробенитѣ ни братя, както и на желанията и надеждитѣ на милионитѣ поробени отъ комунизма отъ всички останали страни задъ "желѣзната завеса", ние отправяме апелъ къмъ Великитѣ Западни Демократични Сили на първо мѣсто къмъ Свободна Велика Америка, да се взематъ бързи и решителни мѣрки за спасението на свѣта отъ комунизма и за освобождението на поробенитѣ отъ него народи **ДОРДЕТО НЕ Е СТАНАЛО КЪСНО !**

В Ъ И М Е Т О   Н А   Ж Е Р Т В И Т Ъ .

/ По случай 9 септември 1944 год. /

отъ

Д-РЪ КАЛИНЪ КОЙЧЕВЪ ,

Главенъ Секретаръ на Бълг.Нац.Фронтъ.

Въ Българския Националенъ Фронтъ сж събрани демократи-националисти, безъ оглѣдъ на тѣхната организациона или партийна принадлежностъ предиспадането на България подъ комунизъма и безъ оглѣдъ, дали тѣ сж привърженици на разни по стари или по нови форми на държавно управление.

Онова, което важи и което се изисква отъ всѣки членъ на организацията е преди всичко:

- да бѣде безкритиченъ борецъ противъ комунизъма за освобождението на България.
- да бѣде идѣенъ противникъ на комунизъма като политическа философия и икономическа система,
- да не е колабориралъ съ комунистите и да не е билъ членъ на комунистически организации по идѣйни съображения,
- да вѣрва въ правотата на историческитѣ български национални идѣяли,
- да бѣде убеденъ привърженикъ на демокрацията.

Понеже тези национално мислещи българи, които комплектуватъ Българския Националенъ Фронтъ произхождатъ отъ различни групировки, то е естествено, тѣхния политически мироглѣдъ да е различенъ и да варира въ нюанси - отъ по либерални и прогресивни до по консервативни.

Това, обаче, въ никой случай не значи, че ние ще трѣбва да бѣдемъ раздѣлени въ борбата ни противъ комунизъма. Както тѣзи, които паднаха въ борбата, както тѣзи, които я продължаватъ въ вътрешния фронтъ бѣха единни, въпреки нѣкой идѣйно политически различия, така и ние емигрантитѣ националисти, трѣбва да бѣдемъ единни. Нашата Организация е Българския Националенъ Фронтъ и въ нея има мѣсто за всички !

Да пресѣчемъ нечестивитѣ рѣце, които биха се намѣсили отъ насъ за да ни разколебаватъ и раздѣлятъ !

Да бѣдемъ единни въ името на жертвитѣ !

.....

КЪРВАВИЯТЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

Единъ поменъ

отъ

Д-РЪ ДИМИТЪРЪ ВЪЛЧЕВЪ.

На 1 февруарий 1945 година, въ ледено студенъ нощенъ часъ, висши представители и управници на Конституционна България, надъ който единъ така нареченъ "народенъ съдъ" бѣ произнесълъ същия день смъртна присъда, бѣха избити - съблечени голи - на софийското гробище...

Когато удари полунощъ, милиционерскитѣ камионетки, съ които осаденитѣ бѣха докарани, свѣтѣха зловещо надъ затрупанитѣ вече гробни ями. Тамъ бѣха заринати, още топли, тѣлата на единъ български князь, двама негови сърегенти, двадесетъ и двама министри, шестесетъ и петъ народни избранници и нѣколцина дворцови чиновници...

Така пъкленото дѣло, замислено срещу националната ни конституционна държава и наченато още съ атентата въ катедралата Свѣта Недѣля, намери 20 години по късно своя завършекъ отъ ржката на заговорнически срѣди, сдушени отъ управляващия по това време така нареченъ "отечественъ фронтъ".

Преди и следъ това безчовѣчно покушение, паднаха звѣрски избити, още десетки хиляди знайни и незнайни български родолюбци, останали вѣрни на дълга и клетвата. Всички тѣ трѣбваше да умратъ подъ знака на коварната парола: "смъртъ на фашизма, свобода на народа!". Този лукавъ повикъ, отмѣнилъ по него врѣме у насъ всички човѣшки и Божи закони, служеше за упойка на народа и за прахъ въ очитѣ на външния свѣтъ. А свѣтътъ, записанъ презъ онова смутно врѣме въ края на войната отъ собствени грижи и угрози, малко искаше да знае за тази нечувана българска трагедия.

Народътъ ни обаче, изпадналъ наскоро следъ кървавитѣ вакханалии въ черно робство, закята дълбоко въ душата си спомена за това национално злодѣяние като поличба за похитената му свобода и зашепна страхопочитателно за "кървавия четвъртъкъ". Затова, наедно съ зачерненитѣ вдовици и сираци на избититѣ, на днешния день правятъ поменъ и милионитѣ българи и българки отъ градове и села, съ новъ оброкъ въ освободителното дѣло...

xxx

-Къде, кога и съ какво - се пита днесъ народътъ ни - бѣ се проявила България въ "фашизъмъ" ?

Ако фашизма означава тиранично управление, кога режимътъ на Царъ Борисъ бѣ тираниченъ ? Дали когато се помилваха и амнистироваха дори и най закоравѣли и тежко провинени конспиратори и атентатори срещу законоустановения редъ или пкъ, когато снисходително се търпеше заговорническата дейность на "отечественофронтвци, дирижирана отъ Москва ?

Ако ли фашизма е тождественъ съ шовинизъмъ и завоевателни ламтежи,кога и чрезъ какво България се уличи въ такива грѣхове ? Дали съ това,че не дадохме да пукне ни една българска пушка предъ последната война и останахме,въпреки всичко,до край неутрални къмъ Съветска Русия ? Или пъкъ чрезъ това,че следъ военнитѣ действия бѣха вече приключени,изпратихме миротворно войската си да вземе подъ закрила родни братя въ заветни български земи ?

Ако и това е билъ нѣкакъвъ " велико-български шовинизъмъ",защо тагава дори и днешното ни комунистическо правителство,откакъ Тито загуби благоволениято на Москва,не престана на роптае срещу денационализирането на Македония ? Или онова,за което София може да претендира по заповѣдъ и въ интересъ на Москва,става смъртенъ грѣхъ,щомъ се е искало въ името на една елементарна международна правда отъ български управници за България ? !

Проче,маската " смъртъ на фашизма ",съ помощта на която бѣха сринати устоятѣ на конституционна България,като бѣ избита и кърмата на нацията ни,е днесъ вече смъкната.Трѣбваше дори и единъ Никола Петковъ да бѣде обявенъ за "фашистъ","народенъ врагъ"и "чуждо оръдие" и да увисне на бесило,та едвамъ тогава да се стрестне свѣтовната съвестъ и прозре истината: че масовитѣ убийства въ България нѣмаха и нѣматъ въ сѣщностъ нищо общо съ нѣкакъвъ " български фашизмъ",а просто целѣха и целятъ да унищожатъ всичко и всички,който сѣ били врагове на съветско-рускитѣ планове за похитяване на страната ни и сѣ се борли и ще се борятъ за независима и обединена България.

Поклонъ предъ мъченическитѣ жертви за този нашъ безсмъртенъ идеалъ !

xxx

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ.

.....:

Ние гръци ли сме ?

За народностъ и правина,
За бащинъ и майчинъ езикъ...
Охридъ и Търновъ вечъ дали викъ.
Македония,чудна страна
Нѣма да бидеть гръчка она !
Шума и гора и планина,
Самий каменъ на тази страна,
Прица и риба въ Вардаръ рѣка,
Живо и мъртво на свой крака
Ке стане ке даде отвѣтъ
На цѣла Европа и на цѣлий свѣтъ:
Я българка сѣмъ,българинъ сѣмъ я
Българи живѣятъ въ тази страна !

Райко Жинзифовъ, 1889-1977.

Заб.на ред.:Займствуваме,съ съгласието на автора, този поменъ,поради неговата особена актуалностъ отъ предишния органъ на Б.Н.Ф."Национална България" и отъ " Българско Свободно Слово",Мюнхенъ 1949 година.

.....:

Какво казва О.Пайсий .

За българската древна слава
писахъ азъ,грешний,на Атонъ.
Отъ Дунава до Дринъ тогава
бѣ звонъ оковний,плачъ и стонъ.
Но днесъ ухо ми пѣсни слыша !
Смилилъ се,виждамъ,Богъ на насъ..
Ехъ,часъ вѣликъ,да стана азъ
историята си да допиша.

Иванъ Вазовъ, 1916.

.....:

" Ш У М И М А Р И Ц А "

Д-ръ Георги Паприковъ,
подпредседателъ на Б.Н.Ф.

Шуми Марица
Окръвавена
Плаче вдовица
Люто ранена.

Маршъ, маршъ,
Съ генерала нашъ!
Въ бой да летимъ
Врагъ да победимъ.

Български чела,
Цѣль свѣтъ ни гледа,
Хай къмъ победа
Славно да вървимъ

Маршъ, маршъ, и пр.

Шуми Марица.

Български народен химнъ

Левтъ балкански
Въ бой великански
С'орди душмански
Води ни крилатъ.

Маршъ, маршъ, и пр.

Млади и знойни,
Въ вихриѣ бойни
Ний сме достойни
Лаври да беремъ.

Маршъ, маршъ, и пр.

Ний сме народа,
За честь, свобода,
За мила рода
Койго знай да мре.

Маршъ, маршъ, и пр.

Кой е автора на "шуми Марица":

НИКОЛА ЖИВКОВЪ, роденъ въ Търново презъ 1847 год. Училъ се въ родния си градъ при Н. Михайловски, П. Р. Славейковъ, а по сетне при Американскитѣ мисионери въ Русе. Като агентъ на книжарницата на Хр. Г. Дановъ и на българското читалище въ Цариградъ, обикалялъ цѣла България и основавалъ читалища и училища, за да оуди народния духъ. Следъ това учителствувалъ 12 години въ Велесъ, Варна Берковица, Тулча и Свищовъ. Въ 1875 год. билъ апостолъ на въстанието въ Берковица, но билъ уловенъ отъ турцитѣ и изпратенъ въ Русе, за да оуде саденъ. Отъ тамъ успѣлъ да избѣга въ Гюргево, влѣзълъ въ връзка съ Христо Ботевъ съ който почнали да издаватъ вестницитѣ "Нова България" презъ 1876 год. и "Новинаръ" презъ 1877 год. Презъ Освободителната война се записалъ доброволецъ въ Българското Опълчение и взелъ най живо участие въ кървавитѣ сражения съ турцитѣ въ Тракия и на Шипка. Следъ Освобождението Никола Живковъ става отново учителъ, училищенъ инспекторъ и по късно се отдава на литературното прозвище. Написва нѣколко драми, разкази и прокламаций.

Презъ 1901 год. Никола Живковъ, този скроменъ и великъ българинъ, почива въ Варна, обграденъ съ всенародната любовъ и почитъ. Името му заслужено мина въ пантеона на българската история !

Какъ се създаде "Шуми Марица" :

Следъ страшнитѣ и кървави сражения между опълченцитѣ и вѣковния врагъ по долината на Марица, за да не бѣде обградено отъ многобройния неприятелъ, опълчението се оттегля къмъ Казанлъкъ. Съ него тръгватъ и хиляди беззащитни българи, страхувайки се отъ турската яростъ. Тука Никола Живковъ вижда ужаси-

тѣ на войната, потоловнитѣ кланета надѣ безащитното българско население. Вижда Марица почервеняла отъ кръвта на свойтѣ братя, вижда хиляди жени и деца ранени, едва влачещи се, следващи освободителнитѣ войски за да избѣгнатъ ножа на агарянитѣ.

И една нощъ, самъ той раненъ, изнемоцѣлъ отъ бесѣни ноци и непрестани походи и сражения, слушайки стенанията на бежанцитѣ, приютили се при войнитѣ, а сяко и бойната трѣба, зовейки го отново за бой съ душманитѣ – вдѣхновение, което никога до сегане е обхващало поетическата му душа, му дава незнайни сили и почва да нарежда стихове, единъ следъ другъ, спонтано, безъ поправки, стихове, излѣзли направо отъ сърцето му! И тѣзи стихове не представляватъ безвучно стихотворение, но сѣ изпълнени съ чудна мелодия – събрана отъ стенанията на петвѣковния робъ, отъ грѣмовния шумъ на боя въ Балкана, отъ звучитѣ на бойната трѣба на освободителя !

Сящата вечеръ опълченеца Никола Живковъ събира другаритѣ си опълченци и имъ запѣва своята пѣсенъ. Скоро тя се подема отъ всички, научаватъ я дори и рускитѣ войници и така тя става любима пѣсенъ на бойцитѣ. Както Руже дѣо Лилъ написа и композира Марсилезата за една нощъ и тази пѣсенъ стана боенъ зовъ за френската свобода, така и този скромненъ българинъ написа и композира "Шуми Марица", българския националенъ химнъ за същото време !

Кога "Шуми Марица" стана Български Националенъ Химнъ :

На 11 Августъ 1877 год. българскитѣ опълченци, слабо обучени, лошо въоразени, съ оредѣли редици, отвсѣкъде овградени отъ десетократно по силния противникъ на Шипка виждатъ своя край и настѣпва колебание, майоръ Челяевъ събира при себе си последната групичка оцелѣли опълченци и съ грѣмовенъ гласъ запѣва "Шуми Марица" ! Товане е било предсмертна молитва, а зовъ за сетня борба ! И чудото става ! Върху окървавенитѣ скали на Шипка израстнаха нови хора-гиганти, готови за нови подвизи. Врага бѣ отбитъ и Шипка спасена. Така "Шуми Марица" извърши тайнство. Още преди да се роди свободата на България, тази свѣта пѣсенъ стана молитва, зовъ за борба и победенъ викъ !

Ето къде и какъ "Шуми Марица" стана български националенъ химнъ !

"Шуми Марица" следъ Освобождението:

Когато слънцето отново изгрѣ надъ нашата Родина и възвѣсти свободата, цѣлиятъ народъ запѣ "Шуми Марица" ! Въ тази пѣсенъ народа въплоти кървавитѣ жертви, героизма на бойцитѣ и свободата на Родината ! Съ "Шуми Марица" на уста българскиятъ войнъ разби врага при Сливница и Драгоманъ, превзе Одринъ и стигна до Цариградъ, Бѣлградъ и Букурещъ, освобождавайки завѣтни български земи въ Добруджа, Тракия и Македония.

Първо печатане на "Шуми Марица" и по късни корекции:

За пръвъ пътъ "Шуми Марица" се обнародва въ второто издание на книжката "Гусла съ пѣсни" отъ Никола Живковъ, Търново, 1878 год, въ печатницата на Любенъ Каравеловъ. Презъ 1912 год. по препорѣка на тогавашното Министерство на Народната Просвѣта, народниятъ ни поетъ Иванъ Вазовъ корегира и управля нѣкой отъ стиховетѣ на марша, за да могатъ да ве съвпадатъ по добре съ такта на музиката. Също по това време най добрия български композиторъ Добри Христовъ синхронизира и хармонира мелодията къмъ текста. Тези поправки сѣ публикувани въ в. Миръ отъ 4 XII 1912 год. и оставатъ като официаленъ текстъ на нашия националенъ химнъ.

"Шуми Марица" презъ новото робство :

На 9 септемврий 1944 год. черно робство отново обви българската държава. Чужди и наши завоеватели отново покориха народа ни, избиха водачитъ му, отнеха имота му, сринаха църкви и манастири, за да откриятъ затвори и лагери. Българскитъ майки съ черни забрадки тръгнаха по гори и долини да търсятъ незнайнитъ гробове насвойтъ синове. Отново почервения Марица, нови български вдовици горко проплакаха ! Едно, обаче, завоевателитъ не можаха да изтръгнатъ отъ сърцата на робитъ: молитвата къмъ Всевишния и "Шуми Марица" !

Съ тази пѣсенъ майката преспива своя младенецъ и го учи какъ да стане юнакъ, съ тази пѣсенъ кръстоносцитъ по Балкана отмъщаватъ на поробителя, така както тѣхнитъ дѣди презъ турското робство, съ тази пѣсенъ легионеритъ отъ Варна, Бѣла Слатина, Разградъ и Пазарджикъ, съ гордо вдигнати чела заставаха предъ картечницитъ за растрелъ и умираха съ усмивка на уста ! Защото тѣ знаеха че умиратъ за народа си, за бащинията си, за свободата !

Може ли "Шуми Марица" да загине :

Никола Живковъ написа и композира тази пѣсенъ, истръгната отъ сърцата и душитъ на българския народъ и написана съ кръвта му ! Нѣма сила въ свѣта която може да я изличи ! И както българския народъ и България ще пребдатъ презъ вѣковетъ, така и "Шуми Марица" никога не ще загине !

.....

НАРОДНИЯТЪ МАРШЪ .

Шуми Марица !
Какъвъ е този звукъ-
свещенъ, катъ никой другъ ?
Блѣстящъ като зорница ?
Изъ трепетний въздухъ
когата заектява,
той хубавъ е, катъ слава,
отъ младъ въсторгъ тогава
трепери моя духъ.

Шуми Марица !
На пиръ ли тя звучи,
подъ знаме ли ечи,
или въ шумната столица
гърми въ тържественъ часъ.
Обхващатъ ме трептежи
душата ми тогасъ
катъ боенъ конъ се ечи
при тръбний боенъ гласъ.

Шуми Марица !

Не пѣе тя-трѣби, предъ бури и сядби, хвърчи като орлица....

Въ тозъ звукъ се всичко сбра:

на нашия духъ ламтожа, на славата гърмежа, на биткитъ ектежа

съ хиляди "ура" !.

Шуми Марица !
Предъ менъ въ тозъ звукъ крилатъ
катъ въ нѣкой блѣнъ хвъркатъ,
редятъ се върволица
отъ слави, що не мрътъ:
Загората гробовна
и Шипката чутовна,
и Сливница гръмовна,
и знамена въ димтъ !

Шуми Марица !
Отъ този звукъ съгрѣнъ,
катъ буренъ ураганъ
съ огненъ мечъ въ дѣсница
България летя:
на Стамбулъ до стенитъ,
на Охридъ при вълнитъ,
на Шаръ до висинитъ,
тозъ славенъ звукъ ехтя !

Иванъ Вазовъ, 1916 г.

БЪЛГАРИЯ И ОБЕДИНЕНА ДЕМОКРАТИЧНА ЕВРОПА

Единъ въпросъ, който е невъзможно да бъде предрешенъ тукъ въ емиграция, но по който, сящо, малко наши политици взематъ правилно становище и още по-малко сж заинтересувани за подготвяването му съ огледъ да се осигури едно по-добро бъдаще за утрешна свободна България.

Мнозина можеби ще кажатъ, че е невъзможно да се намѣри правилно разрешение и ще изтъкнатъ редица причини и предположения. Следъ като, обаче, ние виждаме, че днешна Франция и нейната, така да се каже, до вчерашна най-голяма неприятелка Германия сж си подали ръце и бързатъ да подготвятъ зближението не само на тѣхнитѣ народи, но и на тия отъ цѣла Европа съ изключение завладянитѣ отъ комунизма страни, ясно показва, че и ние българитѣ трѣбва да вземемъ примѣръ отъ тѣхъ и заедно съ останалитѣ емигрантски кръгове да заработимъ на тази база.

Естествено това е мъчно да се внуши на нашата силно патриотична избиваща до шовинизъмъ емиграция, но разглеждайки въпросътъ за националното преуспѣване на нашиятъ народъ и отечество ние българитѣ сме задължени първи да пригърнемъ идеята за включване на бъдаща освободена отъ комунизма България въ Европейската общностъ.

Откъснати отъ тази общностъ, ние българитѣ сме обречени на голѣми економически задрѣствания и недостатъкъ, на подбиване пазарътъ на нашитѣ продукти и намаление стандарта на живота докато всички други ще живѣятъ въ економически и културенъ възходъ. Ние не трѣбва да забравяме, че при освобождението на България отъ комунизма нашиятъ народъ ще бъде изправенъ предъ хаосни проблеми, които той нѣма да бъде въ състояние самъ да постави въ редъ. Сящо така ние отъ емиграция не можемъ и не сме въ състояние както да подготвимъ още по-малко да наложимъ една правилна и безобидна програма на управление.

Нашиятъ народъ е свидетелъ на политиката водена до сега отъ стари и нови политици. Катастрофа следъ катастрофа се стоварваха върху главата на този така геройски и изстрадалъ народъ безъ нѣкой да се замислялъ да обсъди една нова форма за извличането му отъ тия тегоби и да го поведе къмъ благоденствие. Отъ една голѣма по територия България нашитѣ досегашни политици ни доведоха до състоянието да бъдатъ български земи откъснати отъ майката Родина и подарени на враговетѣ ни. Всѣки плаче за тия земи, обаче, никой не се запитва на каква съдба сж обречени тия българи. Съ течение на толкова години враговетѣ на българския народъ съумѣха да асимилиратъ болшинството българи отъ заробенитѣ земи и направятъ отъ тѣхъ врагове на собствения си народъ. При включването на България въ Европейската Федерация ще се даде възможностъ на българитѣ намиращи се подъ властта на Гърция, Сърбия - Югославия, Турция и Румъния да се почувствуватъ поново българи и при новото положение да дадатъ гласа си въ полза на България.

Сящо така съ влизането на утрешна България въ Европейската Общностъ ще бъде облекченъ нашиятъ народъ отъ всѣкакви наказания и нови репарации или поне ще помогне за намаление на наказателнитѣ санкции. Само нашиятъ народъ ли е най-грешниятъ предъ Богъ и свѣтовното общество, че винаги той трѣбва да бъде виновникътъ и наказванъ за свѣтовнитѣ катастрофи?

Подъ знамето на Нова България въ Европейската Федерация нека да заработимъ всички и доведемъ и обединението ни тукъ въ емиграция до реалностъ, като покажемъ на съответнитѣ правителства, че представителитѣ на българския народъ-българската емиграция, намираща се въ западнитѣ страни работи рамо до рамо съ тѣхъ както за освобождението отъ комунизма, така сящо и за благоденствието на единъ новъ свѣтъ.

Н И Е Б Ъ Л Г А Р И Т Ъ.

СТАТИЯ ВТОРА.

Инж. Симеонъ Овчаровъ - Харизанъ.

Азъ не вѣрвамъ, че хората се раждатъ лоши, въпреки теорията на Ламброзо за родения "злочинникъ". Но като гледамъ проявитѣ на нѣкой мой сънародници, особено тука въ неволя, немилни-недраги, немога освенъ да дамъ известенъ кредитъ на горната теория, съ голѣма неохота, само за да си обясня тѣхното невѣроятнo поведение.

Инатъ хора! Всичко имъ е криво, упрекуватъ всѣкиго и всичко, дажи и най невинното, най очевидно доброто и полезно начинание, не ,не признаватъ резултата на нищо постигнато, начина, живота и дѣянията на другитѣ. Ни се води, ни се кара !

Тѣ знаятъ всичко-отдѣлни личности и събития, другаритѣ и дѣлата на всѣкиго, но все отъ лошата страна. не признаватъ, че нѣкой може да сгрѣши и да се паправи, не сж съгласни съ нищо, всичко да пропадне-защото еди кой си е билъ тамъ и отъ това добро не щѣло да стане.

Такива и подобни сж всичкитѣ имъ расяждения. За всичко направено, за всѣка идея, всичко което се предприеме да се направи за да се подобри съдбата на страдащи наши сънародници тука въ изгнание или на тѣзи въ нещастната Родина, или ако се събиратъ сили и средства за по успѣшно водене борбата за свободата на България и независимостта на държавата, тѣ сж противъ, злословятъ, мърсятъ съ калъта на кляката, завистьта и злобата. Безполезна и вѣчна опозиция !

"Защо е това?"- Не се надѣвате да получите отговоръ, нѣкакво оправдание за това враждебно държане и каква полза евентуално имъ донася. Тѣ не знаятъ защо го вършатъ-чисто и просто отъ вродено или самосъздадо се злорадно твърдоглавие.

Отъ устата имъ никога не излиза дума за квалба, за гордостъ, че нѣкой сънародникъ е ималъ успѣхъ, дума за поощрение или подкрепа на щедростъ, на пожертвувателностъ-а само думи за окачествяване всички въ некадърностъ, ленностъ или користолюбие. Па ако нѣкога нарочно ги избераатъ на нѣкоя длъжностъ да вършатъ доброволна, неплатена, пълна съ горчевини и трудъ работа-пази Боже!-нищо не правятъ, криватъ се и отсъствуватъ подъ най глупавъ предлогъ, само и само да не поематъ ни най малката отговорностъ. Тамъ тѣ сж невидими, прозрачни, микроскопични-защото трѣбва да се твори нѣщо, да се жертва нѣкоя пара и друга, да се закъснява вечерно време и още много други неприятности, свързани съ обществената работа.

Кое ги е озлобило? Защо сж станали такива? Има примѣри, когато преди да се случатъ известни събития въ тѣхния животъ, сж били нормални същества-били сж добри членове на обществото, добри и вѣрни приятели, честни граждани и синове на Родината.

Преломи въ живота на всѣкиго ставатъ, нѣ всѣки катастрофира и коренно се промѣня. Тѣ може би сѣ сгрешили нѣщо предъ обществото или въ отношенията имъ къмъ Отечеството, може би сѣ загубили ценни нѣща лица и очакватъ да бѣдатъ обезщетени. Може би сѣ сгрешили предъ близки, приятели и не сѣ могли достойно да признаятъ греха си и понесатъ упрѣка – това ги е превърнало въ озлобени и отричащи всичко добро на другитѣ, а себе си смѣтатъ за жертви.

Може би поради несериознитѣ имъ амбиций, сѣ смѣтали себе си за гениялни културни или политически водачи и сѣ се убедили въ противното или пъкъ сѣ били изолирани отъ загриженитѣ въ сериозна и нестихваща борба за облекчение съдбата на Родината и на прокудешитѣ ѝ чада, и като сѣ се видѣли усмѣяни, сѣ се превърнали въ изворъ на отровна клюка и злорадство-изглеждайки обаче, отвънъ, на невинни и богобоязливи чада на тази земя.

Тѣ никога не сѣ отбелѣзвали пълень успѣхъ въ живота. Временно сѣ могли да стимулиратъ нѣкой добри начинания, но това не е траяло дълго и пакъ сѣ попадали въ отрицателното на живота.

По наши мнение, единствения лѣкъ противъ тѣзи слѣпци е пълно изолиране, отрѣзване съ ножъ на болното мѣсто отъ здравето тѣло и захвърлянето му на сметьта. Защото оставено, може да зарази и останалото! Собствено, тѣ сами, следъ неуспѣшно проявление се оттеглятъ и се самоизолиратъ за доброто на всички !

.....

.....

.....

Х А Й Д У Ш К А П Ъ С Е Н Ъ .

Ой горо, горо, сестро хайдушка
Развѣй горо, клони натѣжали
Да зелнешъ горо, съ сила юнашка,
Да сберешъ горо, пилци запѣли...

Ой горо горо, сестро хайдушка,
Развий клони, млади, зелени
Да блѣснешъ горо, съ сила юнашка
Да скриешъ горо, юнаци смели...

Че знаешъ горо, юнаци пѣшкатъ
И чезнатъ за твойтѣ листи зелени.
Запѣй сестро, клони да люшнатъ
Запѣй да пѣемъ съ нови премѣни...

Омръзна сестро, тазъ тежка робия
Слуга въ бащинъ домъ да бѣда.
Не търпи се сестро, чужда тирания
При майка свидна, сиракъ да мръзна...

Ой горо, горо, сестро стара
"окрий горо, гори, балкани,
Да скриешъ горо, боль отъ душмани,
Да скриешъ горо, роби вѣстади...

Затуй вечъ пушка и бомби нося
Съ майчинъ благословъ и вѣра свещен
Нѣма сестро, нѣма вечъ да прося
При тебъ отивамъ въ долини потулни.

Ще бѣдешъ горо, майка мила,
А твойтѣ байри-домове привѣтни,
Небе-икони, звезди-кандила,
И хладенъ вѣтрець-пѣсна приспивна...

Тамъ съ дружина юнашка и вѣрна,
Всрѣдъ китни дѣбрави зелени,
Съ врага въ борба неуморна
Ще мремъ, сестро, за Родина свободна.

.....

Георги Петровъ-Кливеландъ.

ЛАГЕРА НА СМЪРТЪТА - ГЕРОВО - ЮГОСЛАВИЯ.

Българитѣ най жилавия и борчески елементъ.

Следъ 9.9.1944 год., когато комуниститѣ поробиха прекрасната ни Родина, очитѣ на всички, особено на тия, които изпитаха на гърба си терора, бѣха обърнати къмъ Западъ-къмъ Свободата! Всѣки търсеше първата възможностъ за да избѣга задъ граница. Границитѣ къмъ Турция и Гърция се пазеха най строго и много патриоти бѣха заловени и разсреляни. Оставаше още една възможностъ-Югославия. Понеже Тито прекъсна връзкитѣ си съ Москва, мислеше се, че може да се премине успѣшно презъ Югославия къмъ запада и да се спаси човѣкъ.

Следъ като прекарахъ две години въ затвора въ София и когато ме подириха, за да ме арестуватъ отново, нѣмаше другъ изходъ-избѣгахъ въ Югославия. Още на първия день, когато попаднахъ на Титовитѣ полицей-удбаши въ рѣцетѣ, разбрахъ че отъ едно зло налетѣхъ на друго! Бѣхъ затворенъ, както и всѣки другъ емигрантъ, и се почна едно безкрайно мѣстене отъ затворъ въ затворъ, докато най после стигнахъ въ лагера Герово, въ началото на 1955 година.

Лагера на смъртѣта Герово е разположенъ на единъ клм. отъ селото Герова, на 90 клм. отъ италянската граница и на 200 клм. отъ австрийската. Това сѣ бивши артилерийски казарми, сега заградени съ четири метра висака и четири метра ширака телена ограда отъ бодлива тель. Приплетени сѣ 168 жици. На всѣки сто метра има стражеви кули на която стой часовой съ картечница. На всѣки десетъ метра има грамаденъ прожекторъ, който свѣти къмъ вътрешността на лагера. Спалнитѣ помещения сѣ дълги казармени сгради, безъ никакви удобства. Предъ всѣка сграда стой цѣла нощъ часовой съ картечница, който има право да стреля безъ предупреждение къмъ всѣки, който се покаже извънъ зградата, презъ деня или презъ нощта. На источната страна на лагера има една сграда, наречена "западната", макаръ, че е на изтокъ. Тая постройка е наказателното помещение, гдето се изолирватъ лагерницитѣ, който се опитватъ да бѣгатъ "на западъ". Тази сграда е заградена съ втора телена мрежа, за пълна изолация отъ останалитѣ сгради, така че никъкъвъ контактъ не е възможенъ съ останалитѣ затворници. На друго мѣсто въ лагера сѣ построени бункеритѣ. Това сѣ подземни циментирани дупки, безъ свѣтлина и въздухъ. Въздухъ се вкарва, споредъ благоволениято на стражата, въ такова количество щото затворницитѣ едва да не се задушатъ. Бункеритѣ сѣ четири категории: съ едно одеяло, безъ одеяло, наводненъ подъ до глезенитѣ на който трѣбва да се спи, и най тежката категория - вода на пода и вода тече отъ тавана!

Ние бивахме затваряни въ тѣзи бункери за най дребно провинение, много често, дори поради садизъма икапризитѣ на пазачитѣ и охраната. Между насъ имаше сънародници, който прекарваха въ бункеритѣ дори до шестъ месеца, па и повече! Всѣки день, столаритѣ сковаваха отъ нерендосани дъски по нѣкой и другъ ковчегъ и скоро следъ това виждахме да ги изнасятъ отъ бункеритѣ съ тѣлата на нѣкой наши лагерници, безъ да можемъ поне да узнаемъ имената имъ или да се простимъ съ тѣхъ !

Още като пристигнахме и въ нашето помещение се яви лагерния комендантъ Дане Хайдуковичъ, който съ най арогантенъ тонъ ни заяви: " Никой да не си прави илюзий и да хпави опитъ да бѣга отъ лагера или пъкъ да се противопоставя на наредбитѣ. Трѣбва да ви е ясно, че азъ имамъ неограничена властъ да разполагамъ съ васъ и мога да наредя да ви избиятъ всички, безъ да отговарямъ предъ когото и да е било ". Подъ една такава заплаха трѣбваше да се живѣе години наредъ ! Никой нѣмаше право да се оплаква отъ нищо ! "оложението ставаше повече отъ непоносимо...

Презъ 1955 и 1956 години бѣхме събрани въ лагера Герово около 1,500 души отъ разни националности: българи, албанци, ромъни, унгарци и пр. Българитѣ бѣхме къмъ 300 души. Между всички националности, българитѣ се оказаха най жилавия и борчески елементъ. Никой другъ не прави опити да бѣга или да се противопоставя на охраната.

Предъ месецъ февруарий 1956 г. една група наши емигранти, водени отъ Дамянъ Илиевъ Георгиевъ избѣгаха за Италия и благополучно стигнаха тамъ. Тѣ трѣбваше да вървятъ цѣла седмица презъ дълбоки снѣгове, да пренощуватъ безъ завивки, гладни, голи, боси, постоянно преследвани отъ полицията и войската!

Други двама наши емигранти избѣгаха отъ лагера презъ една нощъ по жицата за пране, вързана отъ тавана до оградата на лагера. Само съ свръхчовѣшки усилия можеше да се извърши такава едно дѣло !

Единъ отъ най събуденитѣ и бойки лагеристи бѣше студента отъ Шуменъ Владимиръ Георгиевъ. Неможейки да се примири съ робския животъ въ лагера, решава да избѣга. На 12.9.1955 г. късно вечерта, цѣлия обвитъ съ книжна броня, за да се предпази отъ куршумитѣ, прескача презъ прозореца на умивалнята, прекосява двора до оградата и почва да сече бодливата тель. За нещастие бива забелѣзанъ отъ стражата, която открива огънъ по него. Той успѣва, обаче да се добере до прозореца и още малко да се прехвърли въ сградата. Въ този моментъ го доближава удбаша Вуковичъ и го застрелва съ 8 куршуми въ гърба. Така загина прекрасния български патриотъ Владимиръ Георгиевъ;

Имаше нѣколко случай, когато навързани биваха предавани на българскитѣ власти мнозина наши лагеристи. Не по малко отъ 100 души български патриоти бѣха така върнати въ България и тамъ избити! Въ Герово оставихме повече отъ 30 български гробове !

Следъ като прекарахъ две години въ Герово, единъ день, като ни изпратиха въ гората да сечемъ дърва, заедно съ нѣколко приятели, използвахме случая и успѣхме да се укриемъ въ гората. Вървѣхме осемъ денонощия, гладни, боси съ разкървавени крака, преследвани отъ пуснати по насъ хайки. Най после следъ неописуеми страдания успѣхме да се прехвърлимъ въ Австрия, 200 километра отъ лагера на смъртта Герово, на свобода.

Когато по късно емигрирахъ въ Америка, разбрахъ, че американското правителство дава помощъ на Тито, между другото и да подпомага емигрантитѣ отъ задъ желѣзната завеса. Затова и надписа на Герово гласеше "Домъ за приютяване и подпомагане на емигрантитѣ". Сигурно нѣкой отъ господата въ Америка мислятъ, че съ тѣхнитѣ пари се подържатъ санаториуми или лагери отъ типа на тѣзи отъ Червенъ Кръстъ или И.М.К.А.Ние, обаче, който бѣхме въ лагера Герово нарекохме този лагеръ ЛАГЕРА НА СМЪРТТА, и това е истинското име, което той трѣбва да носи !

.....

С. Стамболски.

СПИСЪКЪ

на БЪЛГАРСКИ ПОЛИТИЧЕСКИ ЕМИГРАНТИ ИЗБИТИ ОТЪ ЮГОСЛАВЯНСКИТЪ
ВЛАСТИ по ГРАНИЦАТА, ЛАГЕРИТЪ и ДРУГАДЕ отъ 1949 год. до 1955 год.

1. Дочо Петровъ	35	годишенъ	с. Шишенци	1949 год.
2. Вълчо Събева	30	"	с. Шишенци	1949 год.
3. Борисъ Симеоновъ	40	"	с. Баста	1950 год.
4. Райна Георгиева	38	"	с. Баста	1950 год.
5. Борисъ Линковъ	50	"	гр. Ломъ	1951 год.
6. Петко Петровъ	48	"	с. Луковица	1951 год.
7. Йорданъ Мариновъ	37	"	гр. Силистра	1951 год.
8. Василь Ивановъ	40	"	с. Макришъ	1951 год.
9. Иванъ Кунинъ	36	"	с. Макрешъ	1951 год.
10. Цоло Тодоровъ	32	"	с. Старопатица	1951 год.
11. Петко Анковъ	38	"	с. Плакудеръ	1951 год.
12. Цанко Димитровъ	50	"	с. Смърданъ	1951 год.
13. Петъръ	35	"	с. Делейна	1951 год.
14. Василь Диневъ	34	"	с. Сирищникъ	1951 год.
15. Манолъ Диневъ	28	"	с. Сирищникъ	1951 год.
16. Георги Василевъ	30	"	гр. София	1951 год.
17. Георги Василевъ	42	"	с. Горни Ломъ	1951 год.
18. Димитъръ Богдановъ	44	"	Ломско село	1951 год.
19. Ненчо Георгиевъ	25	"	с. Петачинци	1951 год.
20. Тодоръ Опровъ	38	"		1951 год.
21. Кирилъ Антоновъ	40	"	Ломско село	1951 год.
22. Иванъ Петровъ	42	"	гр. Кула	1951 год.
23. Маринъ	50	"	гр. Ломъ	1951 год.
24. Петъръ Йотовъ	32	"	с. Шишенци	1952 год.
25. Денко Цоковъ	45	"	с. Боиница	1952 год.
26. Василь Йоновъ	43	"	с. Макришъ	1952 год.
27. Георги Митовъ	40	"	гр. Ломъ	1952 год.
28. Косто Петровъ	41	"	с. Луковица	1952 год.
29. Иванъ Петровъ	45	"	с. Макришъ	1952 год.
30. Илия Йордановъ	33	"	с. Дебели Лъкъ	1952 год.
31. Стефчо	22	"		1952 год.
32. Коста Петровъ	33	"		1952 год.
33. Петъръ Диневъ	36	"		1952 год.
34. Петъръ Йотовъ	30	"		1952 год.
35. Пешо Ликовъ	38	"		1952 год.
36. Михайлъ Виденовъ	32	"	с. Горни Ломъ	1952 год.
37. Милко Табачки	36	"	с. Горни Ломъ	1952 год.
38. Михайлъ Татаровъ	39	"	Ломско село	1952 год.
39. Михайлъ	33	"	с. Генералъ Тошевъ	1952 год.
40. Еленко	35	"	с. Долни Ломъ	1952 год.
41. Русимъ	29	"		1952 год.
42. Трифонъ Мариновъ	30	"		1952 год.
43. Сурдуловъ	40	"		1955 год.
44. Владимиръ Георгиевъ	24	"	гр. Шуменъ	1955 год.

.....

Събралъ: Василь Динчевъ,
съдействию и съратникъ на тези паднали за свободата български
герой въ комунистическа Югославия.

ВЕЧНА ДА БЪДЕ ТЪХНАТА СВЪТЛА ПАМЪТЪ !

Б Ъ Л Г А Р С К О Т О   В О Й Н С Т В О   И

9. С Е П Т Е М В Р И Й   1 9 4 4   г.

отъ Петъръ Ст. Вутовъ - запасенъ подофицеръ отъ Желѣзната
Софийска Дивизия.

Войнството по начало е национално-държавно. Въ сщностъ то е поставяло основитѣ на държавитѣ изобщо, затвърдявало ги е като национални държави, разширявало ги е и ги е крепяло въ тѣхния животъ и развитие. Западането на държавитѣ е тѣсно свързано съ западане на войнствата имъ въ смисълъ на отслабване дисциплината имъ и разпространяване на пораженски идеи въ тѣхъ. Примѣри-обилни и въ собствената наша история.

Царъ Аспарухъ съ войнство основа въ 679 г. българската държава, а неговитѣ наследници, съ български национални войнства я разшириха далечъ задъ етническитѣ граници на обособената вече по исторически пътъ българска националностъ. Западането на дисциплината на това войнство прекрати самостоятелния животъ на Първото Българско Царство за около 180 години, а сщдото това обстоятелство и ширенето на богомилскитѣ пораженски идеи въ народъ и войнство причиниха падането на Второто Българско Царство подъ черното отоманско робство за около 500 години.

Въскресяването на Третото Българско Царство е пакъ резултатъ отъ кървавитѣ въстания на българското национално войнство вѣкове наредъ подъ формата на чети, чийто воеводи и четници сж носили въ сърдцата си искрящо родолюбие и беззаветна преданостъ къмъ народъ и държава.

На 9. септемврий 1944 год. интернационалниятъ комунизъмъ, като червенъ вълкъ въ национална ужъ овча кожа се вмъкна посрѣдъ ноцъ въ оградата на българската държава. Вратитѣ му бѣха отворени отъ нѣкои отъ голѣмитѣ ужъ. пазачи, представители, за съжаление, на българското национално войнство, но обладани отъ по рано отъ тайни пораженски идеи. Като виждаха приближаването на глутницата червени вълци отъ Северъ, тѣ помислиха най напредъ за собственитѣ си кожи, въ което потърсиха и оправдание, но-свсемъ справедливо, нито оправдане намѣриха, нито кожитѣ си спасиха!.. Вѣрнитѣ, истинскитѣ представители на българското войнство, бѣха най жестоко унищожени. Следъ тѣхъ бѣха унищожени и пораженцитѣ, отъ страхъ, да не би и у тѣхъ да е останало нѣщо национално. Подготви се, прочее, почвата за създаването на ново българско войнство-интернационално, червено...

Интернационалното войнство, обаче, е нѣщо невъзможно и, следователно, бесмислено. Интернационално войнство нѣма, докато има отдѣлни държави, чийто управници и войнства сж длъжни да се грижатъ за доброто и благоденствието на собственитѣ си народи - преди всичко !

Положението на сегашното българско войнство, като част от интернационалното комунистическо войнство е, обаче, по особено. Сегашната българска държава и нейното войнство са васални на новата си "освободителка". Феодализмът е въстановен под нова форма и въ небивали досега размъри! Днешната българска държава и нейното войнство не са свободни да се грижат за доброто и благоденствието на своя си народъ, а мъродавни за тѣхъ са заповѣдитѣ на сюзерена. И затова този народъ е все хронически гладенъ, голъ и босъ отъ 9. септемврий 1944 год. насамъ !...

Но-времената се мѣнятъ и кръвта вода не става ! По никакъвъ начинъ не може да се допусне, че кръвта на нѣкогашнитѣ Царски Български войнства, тѣзи на четитѣ са последната на великана Ботевъ, която още дими на Вола, тази на "Незнайния Войнъ" отъ всички бойни поля по Българския полуостровъ отъ 1977 год. до наши дни, сѣщата, която тече въ жилитѣ на массата отъ днешното българско войнство е станала на вода !

Тая кръвъ единъ прекрасенъ день ще се събуди и ще удави новитѣ поробители и потисници, както е удавяла и много други преди тѣхъ !

И както генералъ Лазаровъ въ края на 1918 год, презъ огънъ и вода пренесе, запасано до сърдцето му, священното знаме на Първи Нехотенъ Софийски Полкъ и го спаси, така и много отъ войнитѣ на днешното, макаръ и по външенъ видъ комунистическо българско войнство, носятъ въ сърдцата си священнитѣ идеяли на БЪЛГАРИЯ и ще я спасятъ !

Иначе не може да е и не може да бъде ! Аминъ !

ЛЕГИОНЕРСКИ КОНСПИРАТИВЕНЪ ЦЕНТЪРЪ

ВЪ ГР. БЪЛА СЛАТИНА.

Веднага следъ 9. септемврий 1944 год, започнаха да изникватъ въ България една следъ друга конспираций противъ комунистическия режимъ. Макаръ, че тѣ биваха разкривани и най жестоко унищожавани, въпреки всичко, нови и нови конспираций се организираха.

Презъ 1945 год, въ гр. Бѣла Слатина се създаде Първи Легионерски Конспиративенъ Центъръ, единъ отъ участвуващитѣ е и пищещия тези редове. Болшинството отъ ученицитѣ въ гимназията "Василъ Левски" бѣха легионери и тѣ безъ изключение участвуваха въ конспиративния центъръ. Въ скоро време организацията обхвана цѣлата околия, предимно младежъта. Населението отъ селата знаеше за подготовката на конспирацията и много дѣйно подпомагаше свойтѣ синове. Комуниститѣ чувствуваха че се готви нѣщо и виждаха явната неприязаностъ на населението, но не се решаваха още да почнатъ съ тероръ.

Най напредъ властите се опитаха да сплашат конспираторитѣ, като мислеха, че тѣ като младежи, лесно ще се смиратъ. Първата мѣрка бѣ масовитѣ изключвания отъ гимназията. Всички legioneri се изключиха ! Тази мѣрка, обаче, засили дѣйността на конспираторитѣ, понеже ученицитѣ свободни отъ училищни занятия и лишени отъ контролъ, се отдадоха съ още по голѣмъ ентузиазъмъ на дѣлото.

Комунистите не закъсняха да отговорятъ съ нечуванъ тероръ. Въ Бѣла Слатина бѣха концентрирани стотици милиционери, изпратени отъ сѣседнитѣ градове. Предприеха се арести на всички legioneri, безоглѣдно, въ града и селата. Арестуванитѣ се връзваха, натоварваха се на камиони и се изпращаха въ Враца. Въпреки всичко, обаче, дѣйността продължаваше, понеже се подкрепяше отъ болшинството отъ населението. Всѣки день идваха нови и нови борци !

Единъ день комунистите успѣха да золовятъ главниятъ ръководителъ на конспирацията МАРКО ДИМИТРОВЪ и безъ съдъ и присѣда го разстреляха на площада въ града. Въмѣсто да се сплашатъ, legioneritѣ станаха по предпазливи и въпреки всичко продължиха борбата.

Една сутринъ селянитѣ на с. Малорадъ, бѣлослатинско, видѣха да лежи на улицата трупа на ръководителя на конспиративната група на селото БОНЧО КОЖУХАРОВЪ. Цѣлото село се събра предъ общината. Всички гледаха съ стиснати зѣби и юмуци ! Предъ общината стояха въоръжени и готови за стрелба 30 милиционери. Бѣ повиканъ бащата на убития и му бѣ заповѣдано да прибере трупа на сина си. Бѣдниятъ старецъ, съсипанъ отъ тежката загуба, подкара волската си каруца, грейливо тури трупа на сина си въ нея, прегърна го и го цѣлуна, обърна се къмъ селянитѣ и съ грѣмливъ гласъ пѣленъ съ яростъ и болка имъ извика: "Ето ви комунизма, ето ви народната демокрация ! Утре ще стане същото и съ вашитѣ синове !" Той не можа да продължи, понеже нѣколко милиционери се нахвърлиха отгоре му и съ прикладитѣ на пушкитѣ го повалиха на земята, цѣлъ облянъ въ кръвъ.

И скоро следъ това Първи Legionerski Конспиративенъ Центъръ въ Бѣла Слатина бѣ потушенъ съ кръвъ. Набързо сформирани комунистически сѣдилища въ Враца осадиха мнозина отъ legioneritѣ на смъртъ, останалитѣ на дългосроченъ строгъ тѣмниченъ затворъ. Осъденитѣ на смъртъ нещастни български патриоти бѣха откарани въ мѣстността Дери Волъ, където бѣха разстреляни. Съ високо вдигнати чела, съ вързани на гърба ръце, наредени предъ прѣсно изкопанитѣ ями въ една рѣдица, хвърлятъ последенъ поглѣдъ къмъ милата си бащиния, която тѣ толкова много обичатъ и за която тѣ така млади умиратъ ! Тогава БОНЧО ПЕТРОВЪ, най възрастния отъ тѣхъ, едва 21 годишенъ, запѣва "Шуми Марица" ! Очитѣ на всички се развѣдряватъ, гърдитѣ поематъ свободни въздухъ, усмивка се появява на устата на всѣки ! И всички псепатъ родниятъ химнъ ! Картеченъ откъсъ покосява редицата и зловна тишина настава въ долината !

Така загинаха бѣлослатинскитѣ legioneri, съ усмивка на уста и съ "Шуми Марица", за свободата на своята Татковина !

..... , Миро Герговъ - Бѣфало.

ЕВОЛЮЦИЯТА на БЪЛГАРСКИТЪ ПОЛИТИЧЕСКИ СИЛИ

СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОД.

СПАСЪ Т. РАЙКИНЪ

Секретарь на Б.Н.Фронтъ.

Катастрофата на 9 септември 1944 год., както и да я обясняваме било като логичен завършек на една национална политика, продиктувана от развоя на събитията след първата свѣтовна война, било като съчетание на външно и вътрешно политически грѣшки на българскитѣ правителства и държавни фактори или пъкъ като резултат на външна намѣса въ вътрешнитѣ работи на България, сложи край на една ера въ нашата политическа история, чиято оценка се намира въ рѣцетѣ на бъдещия български историкъ. Ние, поколението, което наследи тази епоха, можемъ да се обръщаме къмъ нея само за поука, за да не изпаднеме въ съжитѣ грѣшки въ които изпаднаха нашитѣ предшественици и да се възползуваме отъ тѣхния опитъ, дотолкова, доколкото той бѣ полезенъ за България, но не и да защитаваме и поемаме върху плещитѣ си тѣхнитѣ отговорности или да си присвояваме тѣхнитѣ заслуги. Това право и това задължение принадлежи на малцината още живи участници въ тѣзи събития. Катастрофата на 9 септември, обаче, създаде политическитѣ условия, които опредѣлиха развоя на българската политическа мисълъ презъ последнитѣ осемнадесетъ години и сама по себе си представлява единъ преломъ въ новата политическа история на България и начало на една политическа еволюция, която подлежи на изследване и оценка.

"Политическитѣ сили, които образуваха "Отечествения фронтъ" преди 9 септември и взеха участие въ правителството на тази дата, бѣха обвързани въ дългогодишно сътрудничество съ Българската Комунистическа Партия. Въ политическата обстановка следъ 19 Май 1934 год. тѣзи сили загубиха напълно организациония си и идеенъ образъ и се идентифицираха съ комуниститѣ до такава степенъ, че когато излѣзоха на сцената следъ 9 септември, то никой не си направи илюзията, че се касае за коалиционно партийно правителство, освенъ, може би, малцината водачи обвързани съ комуниститѣ. Съ тази илюзия тѣ се опитаха да въстановятъ или да създаватъ несъществуващитѣ си партийни апарати, но веднага разбраха, че единствения източникъ на политическата имъ сила бѣха народнитѣ маси, които години наредъ ги бѣха отrekli и които сега бѣха готови да се възползуватъ отъ единствения случай, който имъ се удаваше. за да се противопоставятъ на комуниститѣ. Идеинитѣ привърженици на "Отечествения фронтъ" бѣха въ комунистическата партия. Комуниститѣ не можеха да допуснатъ да бѣдатъ надхитрени отъ своитѣ политически сътрудници и, въ съгласие съ своята идейна и практическа програма, не закѣсняха да нанесатъ своя решителенъ ударъ. Повсемѣстния тероръ, въ началото на 1945 година, паказа, колко комуниститѣ се уплашиха отъ възхода на антикомунистическитѣ сили въ страната. Съ излизането на сателитнитѣ партий въ опозиция въ края на юлий 1945 г. се тури началото на разрива въ "Отечествения фронтъ". Така се провалиха илюзитѣ на най убеденитѣ привърженици на сътрудничество съ комуниститѣ за установяване на демократично управление. Съ това се откри пътя за образуване на политическа опозиция въ системата на комунистическото управление въ България.

Възникването на политическата опозиция представлява втори опит за легална съпротива против комунизма в България. Изборитѣ на 26 октомври 1946 год. представляваха гигантски двубой между победения български народ и комунистическата партия, който излезе победоносен за последната, само благодарение на въоръжения тероръ. И този опит завърши съ погромъ и проваляне на втората илюзия, която нѣкой все още подържаха, а именно, че въ системата на комунистическото управление може да съществува политическа опозиция и съществуват възможности за установяване на демократично управление. Онѣзи, който се надѣваха, че дори и при комунистическото правителство, България би могла да бъде спасена от напълно поробване съ помощта на западнитѣ сили, се простиха и съ тази илюзия, и видѣха, че ако единъ народъ не се погрижи самъ за собствената си съдба, то никой не ще си помръдне прѣста, за да го спасява отъ погибель.

Провалянето на политическата опозиция остави само единъ възможенъ път за спасение—нелегалната съпротивителна борба. Въ страната се организираха множество конспираций. Едни отъ тѣхъ бѣха разкрити. Други останаха и още продължаватъ да бѣдатъ тайна отъ комунистическото разузнаване. Комуниститѣ осадиха много народни водачи подъ обвинението, че били участници въ тѣзи конспираций. Ние искаме да вѣрваме, че тѣзи обвинения не сѣ измислени. Тѣ сѣ честъ на българскитѣ антикомунисти, независимо отъ това къмъ коя партия или движение сѣ принадлежали въ миналото или сега. Щеше да бѣде жалко и позоръ за нашия народъ, ако такива обвинения не съществуваха. Който ги оспорва, то той живѣе съ илюзий. Комуниститѣ не живѣятъ съ илюзий. Тѣ знаятъ, че режима имъ е отреченъ отъ цѣлия български народъ. Тѣ знаятъ, че този народъ ще продължава да организира нелегални групи и организации и взиматъ всички мѣрки да ги разкриватъ и ликвидиратъ навреме. Тази политическа борба продължава вече петнадесетъ години. При съществуващата обстановка тази борба се боди наживотъ и смъртъ и никой не мисли нито за мигъ дори, отъ комуниститѣ да се въстанови Търновската Конституция или Отечествения фронтъ. По този път върви днешната политическа еволюция въ България и повече расъждения по този въпросъ сѣ отъ лукаваго.

Много гнилото се е натрупала срѣдъ нашата общественостъ отъ 19 май 1934 год. насамъ, Корупцията, безчестието, готованщината, демагогията и политическата безнравственостъ сѣ пуснали дълбоко корени. За разчистването на тази безнравственостъ се изисква много работа, много куражъ, много жертви и неизчерпаема енергия. Време е, щото легендитѣ отъ нашето недалечно политическо минало да излезатъ отъ своя летаргиченъ сънъ и да вдъхновятъ днешното наше поколѣние, за да може то да поеме съдбинитѣ на България съ силата и динамиката на нейнитѣ строители следъ освобождението отъ турско робство—възпитаници и последователи на българскитѣ възрожденци !

За щастие, въ България всрѣдъ морето отъ гнилото, грѣятъ не малко искри на искренъ патриотизъмъ, на посвещение на народното дѣло и готовностъ за жертви предъ олтара на Родината! Нека само се надѣваме, че по пята политическата еволюция на българския народъ, тѣзи искри ще се разгорятъ въ огроменъ огънъ, който ще помете всичката политическа гнилото и ще изведе България и българския народъ къмъ по свѣтли и щастливи дни !

.....

... ..

ЗАТВОРИТЪ И ЛАГЕРИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

/ Статия първа /

ЗАТВОРИТЪ

Веднага, следъ заграбването на законната власт на 9.9.1944 г. "Отечествения Фронтъ" хвърли въ затворитъ неудобнитъ за неговия режимъ личности. Въ началнитъ месеци затворитъ бѣха само "следствени камари", отъ кѣдето хиляди жертви се отвлѣкоха безъ съдъ и присѣда къмъ неизвестнитъ имъ гробове. Следъ завършване пародията на така наречения "народенъ съдъ" останалитъ живи антикомунисти / около 15000 / бѣха завлечени въ мрачнитъ килии, кѣдето започнаха излежаването на дългогодишнитъ си присѣди. Неустановеността на комунистическата система, която подъ прикритието на "Отечествения Фронтъ" се стремеше къмъ своитъ домогвания, даваше своитъ отражения и върху затворитъ. До 1947 г. последнитъ се намираха подъ Министерството на Правосъдието - прокурора имаше още относителна власт, храната бѣше по-добра, охраната бѣше отъ войници и се подържаше приблизителенъ на нормалния затворнически режимъ. Затворницитъ, които отъ началото бѣхъ изключително осъденитъ отъ "народния съдъ" и членоветъ на заловенитъ национални конспирации, започнаха да се увеличаватъ следъ създаването на опозицията и особено следъ нейното разтуряне. Затворитъ - 34 на брой започнаха да се пълнятъ съ всички поели пътя на анти-комунистическата борба. Духътъ на затворницитъ бѣше високъ, понеже решително се вървеше въ скорошното унищожение на натрапената комунистическа власт.

Следъ разтурянето на опозицията презъ 1947 г. комуниститъ, съ помощта на останалитъ въ правителството имъ марионетки, насочиха усилията си за смазването на тѣзи решителни анти-комунистически сили, които попаднаха въ затворитъ. Презъ септемврий 1948 г. затворитъ преминаха подъ Министерството на Вътрешнитъ работи и тази година е превратната точка въ затворническия животъ. Затворницитъ, които до тогава имаха известна прокурорска защита и частични затворнически права, се поставиха подъ непосредствения надзоръ и произволъ на Министерството на Вътрешнитъ работи или по-точно на Държавната Сигурностъ, която, както е известно е всичко въ България / и въ всички комунистически държави/. Затворитъ се преобърнаха въ следствени килии на Държавната Сигурностъ и всѣки можеше да бѣде отвлеченъ отново на разпитъ, по всѣко време на денонощието, безъ прокурорско разрешение или каквато и да било отговорност. Целта на комуниститъ е да унищожатъ физически и морално всички, които не сподѣлятъ тѣхнитъ разбирания. Знаейки много добре, че въ затворитъ се намиратъ най-твърдитъ и смели анти-комунисти, Държавната Сигурностъ започна систематически сломяването на съпротивителния имъ духъ. Презъ септемврий 1948 г. се издаде нареждане което ограничи броя на свижданията / които до тогава зависеха отъ прокурорското разрешение/, ограничи се и храната която можеше да се внася. Споредъ новото нареждане осъденитъ до 5 години имаха право на едно свиждане месечно и храна, а тѣзи надъ 5 години на едно свиждане и храна на два месеца. Затворницитъ почнаха да се подлагатъ на побоища. Стенитъ на затвора кѣтвяха отъ писъцитъ на изтезаванитъ. Хората биваха грабвани отъ килиитъ и довлечани обратно окървавени, съ разкъсани лица и пречупени кости. Затворитъ се преобърнаха въ единъ адъ, въ който никой не знаеше дали следващата минута не ще бѣде осакатенъ или ще бѣде още живъ.

Презъ Октомврий 1948 г. започна масовото премѣстване на затворницитъ. Непречупавшите се биваха концентрирани въ наказателнитъ затвори : Пазарджикъ, Сливенъ, Павликени, Враца, Варна. Въ началото на 1949 г. се издаде ново нареждане, споредъ което затворницитъ се

раздѣляха на две категории : първа категория политически и втора категория криминални - всѣка категория съ по три разрѣда: Първата категория, първи разрѣдъ, имаше право да получи веднѣжъ само въ 6 месеца храна отъ домашнитѣ си, да пише и получи само по едно писмо и да направи само едно свиждане; втори разрѣдъ същото на три месеца веднѣжъ и трети разрѣдъ месечно. Криминалнитѣ, които се намираха при по лекъ режимъ / понеже споредъ комуниститѣ криминалниятъ престѣпникъ е обикновенъ човѣкъ, а политическиятъ затворникъ е гадъ която трѣбва да бѣде унищожена / въпреки, че бѣха теоритически раздѣлени на три разрѣда - храна, свиждане и писмо на три месеца, на месецъ и на две седмици, биваха назначавани за "възпитатели" на политическиятъ затворници и заедно съ надзирателитѣ извършваха всички жестокости. Целта бѣше една : да се унищожатъ съпротивителнитѣ сили, които гледатъ бодро на бъдещето. Средствата бѣха прости : гладъ, уединение и побоища. Систематическото изгладняване, уединяването съ месеци и години, нечуваните изтезания разрушаваха здравето на затворницитѣ и малодишнитѣ почнаха да отпадатъ. Отъ карцеритѣ се изваждаха замръзнали хора, на които се ампутираха краката, въ единочкитѣ хората полудѣваха или умираха, поради липса на храна, въздухъ или медицинска помощъ. Затворитѣ наистина представляваха една Голгота, въ която духътъ се противопоставяше на единъ изроденъ садизъмъ. Нѣкога историята ще си каже думата и хората ще потръпнатъ предъ ужаситѣ на една зверска система.

За да могатъ да се "превъзпитатъ" затворницитѣ се въведе въ килиитѣ "културното четене"? Създадоха се "културни кръжоци", съ които се целеше, чрезъ непрекъснато четене на комунистическа пропагандна литература, да се втѣлпи отречената догма. Рѣководейки се отъ максимата че изтощеното тѣло е лесна плячка за всѣка лъжа, комуниститѣ, чрезъ специално назначени "възпитатели" се стремяха да осакатятъ морално хората, чиято въра оставаше не засегната. За не проявено внимание при четенето се налагаха наказания - карцери, лишаване отъ храна и свиждане или обикновеното пребиване въ наказателнитѣ стаи. Завербуванитѣ доносчици слухтѣха и дебнеха проявлението на всѣки затворникъ и за всѣко неудобно отъ управата на затвора изказване или поведение следваха месеци на гладъ и изтезания.

Презъ 1952 год. затворитѣ се препълниха, хората спѣха на цимента на 30 см. мѣсто. Нощитѣ станаха кошмаръ, понеже можеше да се спи само на едната страна, прилепени до плувналитѣ въ потъ тѣла на задушавашитѣ се въ спарения въздухъ затворници.

Презъ Май 1952 г. се започна концентрирането на затворницитѣ въ островъ Персиянъ - или както е известенъ Белене. Ще останатъ записани съ кървави букви годинитѣ 1952 и 1953. Поставената целъ за унищожение на политическиятъ затворници се проведе съ една наистина методична жестокостъ. Хората работеха по полето или копаеха канали и диги при изтощителни норми, гладътъ ги принуждаваше да се хранятъ съ конопено семе, върбови клончета, умрели животни-жаби, змии, кучета и котки, живѣеха въ построени отъ леси, измазани съ калъ и покрити съ слама помещения, всредъ милиони комари и дървеници. Започнаха се разтрелитѣ, наказателнитѣ бригади и карцирането въ специално построенитѣ подъ земята наказателни килии, отъ където хората биваха изваждани въ безсъзнание и течаха отъ устата и ушитѣ имъ кръвъ. Хиляди и хиляди достойни български синове оставиха коститѣ си - водитѣ на Дунава отнесоха незнайнитѣ имъ гробове.

Едно смекчаване на безчовѣчния режимъ настѣпи следъ смъртта на Сталинъ. Малко преди Унгарската революция затворитѣ преминаха, поне теоритично, пакъ подъ Министерството на Правосѣдието, но фактически Държавната Сигерностъ е единствениятъ распоредителъ съ съдбата на окованитѣ анти-комунисти. И сега затворитѣ продължаваха да бѣдатъ една

жестока брънка отъ садистичната верига на една тиранична система, целяща унищожението на всички честни и достойни борци за свобода, светлина и справедливост.

Непрекъснатия физически и морален гнетъ, които целенасочено се упражняваше върху затворниците, даде своите резултати, въ две противоположни насоки: една част бѣше сломена и стана сътрудникъ на комунистите или поради невъзможността да издържи на непрекъснатия тормозъ, изостави борбата и стана пасивна. Втората част, което понесе твърдо ужаса се оформи като едно гранитно ядро, което никакви изтезания не бѣха въ състояние да разбиятъ. Създаде се най-големата ценостъ - приятелството, едно приятелство, което не се измѣрваше съ дребенъ мащабъ, понеже бѣше споено съ кръвъ и дългата верига на страдания. Жертвоготовността и себеотрицанието бѣха качества, които спояваха хората въ едно цѣло, въ което се разбиваха усилията на комунистическата система. Взаимното подържане, дѣлене на оскъднитѣ средства за подпомагане на по-вече изтощенитѣ, поемане товара отъ плещитѣ на по-слабитѣ, бѣха прекрасенъ примѣръ за истинско и чисто приятелство.

Въ затворитѣ бѣха събрани преставителитѣ на различнитѣ политически партии, организации или отдѣлни личности, оскъдени за анти-комунистическа дейностъ. Затворниците, които отъ началото бѣха изключително отъ разтуренитѣ на 9.9.1944 г. национални организации и установени анти-комунисти / по-вечето оскъдени отъ "народния съдъ" / се смесиха, особено следъ разтурянето на опозицията, съ новооскъденитѣ, принадлежащи къмъ различни политически групировки или отдѣлни лица, започнали борба противъ комунистическия режимъ.

Оформиха се две течения - легионерско и земеделско, отъ които последното бѣше раздѣлено на привърженици на Димитъръ Гичевъ и по дѣлото крило. Социалиститѣ бѣха твърде малобройни. Отъ старитѣ демократически партии имаше отдѣлни по-забележителни лидери / не говоримъ за оскъденитѣ комунисти отъ процеса на Трайчо Костовъ /. И... въ затвора се получи най-парадоксално явление: тѣзи хора, които преди да бѣдатъ оскъдени, водеха борбата рамо до рамо, безъ следа отъ полутическо различие, свързани само съ една целъ - сваляне на натрапения режимъ, започнаха спорове, които вземаха много изостренъ характеръ. Хвърляха се взаимни обвинения, търсеха се отговорности и настоящи грешки и хора, които заедно бѣха минали опаснитѣ пѣтища на конспиративното движение и въ момента се намираха въ непоносимитѣ условия на затворническия режимъ, се намѣраха въ враждебни отношения помежду си.

Бѣха необходими дълги години за да прекипятъ настрѣхнатитѣ страсти и да се осъзнае ясната причина за настѣпилитѣ различия. Ако отхвърлимъ заслепението на отдѣлни опартизанени лица, на които липствуваше усета на политически споръ и кроеха далечното си карьеристично поприще, причината бѣше само една - Държавната Сигурност!

Комуниститѣ знаятъ много добре, че най-сигурното средство за омаломощаване на съпротивителнитѣ сили е тѣхното раздробление, за това хвърлиха всички средства, за да настроятъ едни срещу други хората, които сплотени биха представлявали една опасна сила. Затвора бѣше идеалното мѣсто, където можеха да проведатъ желанието си. Между затворниците се пуснаха провокатори, които започнаха да раздухватъ връждебността; разпространяваха измислици; че земеделцитѣ се готвятъ да избиватъ легионеритѣ, а че легионеритѣ сѣ фашисти, които искатъ да избиятъ земеделцитѣ и пр. При честитѣ разпити отъ агентитѣ на Държавната Сигурностъ методично се насѣскваха хората единъ срещу други съ най-различни прийоми. За съжаление имаше резултати отъ които държавната сигурностъ ликуваше, като виждаше опаснитѣ си врагове, които вънъ отъ стениитѣ на затвора всѣваха страхъ и ужасъ и въпреки

че по отдѣлно се държаха твърдо и достойно, се обезсилваха взаимно съ провокиранитѣ напрежения.

Въпреки, че отне доста дълго време хората прозрѣха источника на създаденитѣ искусствено настроения и се насочиха къмъ най ценното явление въ политическия животъ - толерантността. Спороветѣ и анализитѣ продължиха, но вече на базата на взаимно зачитане и търсене правилния начинъ и подходъ къмъ разрешението на различнитѣ проблеми. Така затворитѣ се преобърнаха въ една великолепна школа, където хората, използвайки малкитѣ възможности, на групи по двама - трима, пазейки се отъ слуха на доносчицитѣ, разискваха политически, икономически, културни и исторически въпроси. Професори и селяни, работници и студенти размѣняха мисли и макаръ измъчени и гладни, пишеха научни трудове и поезия. Комуниститѣ се стремятъ съ всичкитѣ си извратени средства да смажатъ този непречупващъ се духъ, които крепи затворницитѣ да носятъ стоически неописуемитѣ страдания и да вървятъ съ усмивка срещу камшика и куршумитѣ. Въпреки всичко постигнатитѣ резултати се запазиха и ще се запазятъ !

Хиляди и хиляди страници могатъ да бъдатъ изписани за затворитѣ въ България, които сж символъ на ужасъ, величие и падение, но нека ние, политическитѣ емигранти, които тукъ въ свободния свѣтъ, спимъ, работимъ и дишаме свободно, безъ страхъ за следващата минута, да не забравяме, че погледитѣ на нашитѣ братя въ затворитѣ, както и на цѣлия български народъ, сж отправени съ вѣра и надежда къмъ насъ. Нека престанемъ да бъдемъ жертва на комунистическитѣ агентури, които хвърлятъ сяко семената на раздора и мъжду насъ, да издигнемъ спороветѣ, ако има такива, на градивната толерантностъ и изоставяйки дребнитѣ ни различия да обединимъ усилията си въ единъ общъ стремежъ за борба противъ варварския комунизъмъ!

Н. С. - Лосъ Анжелосъ

И ДНЕСЪ КОМУНИСТИТѢ СЖ НЕНАВИЖДАНИ ВЪ БЪЛГАРИЯ !

Какво разправа единъ старъ български емигрантъ отъ Торонто, който преди нѣколко месеци съ туристическа група посети България.

" Балканъ туристъ ни даде всички улеснения да посетимъ забележителноститѣ но ... къде ще хотимъ опредѣляха тѣ, не ние. Наистина въ Варна, край морето, има построени хубави хотели за туристи като насъ, които носятъ долари. Обикновения български гражданинъ, обаче, не може да стъпи тамъ - освенъ комунистическитѣ голѣмци."

" На всѣкъде по улицитѣ и въ София, и въ Пловдивъ и Варна, хората по улицитѣ вървятъ съ замислени лица и блуждаещъ погледъ. Когато по улицата мине нѣкой милиционеръ или комунистически чиновникъ вие чувствувате въ погледитѣ на минувачитѣ нескрита умраза и отъ читѣ имъ личи, че сж готови да го разкъсатъ на парчета. Други просто се обръщатъ гърбомъ къмъ комуниститѣ като ги видятъ да минаватъ по улицата. Ако нѣкой милиционеръ запита нѣкой отъ минувачитѣ дали знае нѣщо или е видѣлъ нѣщо отговора е - Не, нищо не знамъ, нищо не съмъ видѣлъ. Никой не желае съ нищо да послужи на комуниститѣ. Не е нужно много да стоитъ въ България, за да разберете че управление-то не се желае отъ народа, но ... какво да правятъ хората ?"

НЕЩО ЗА НАШИЯ БИВШ ШЕФ Д-Р' Г.М.ДИМИТРОВ' / по прякор ГЕМЕТО /.

Заб. на Редакцията: Въ редакцията на "Борба" се получи следното писмо от няколко бивши членове на т.н. "Български Нац. Комитет" и бивши последователи на Д-ръ Г.М.Димитровъ, съ молба да го публикуваме. Понеже това писмо изразява мнението на мнозина български емигранти заблудени от въпросния Гемето, ние го публикуваме, като запазваме стила и правописа му.

Ние сме български селяци, родени в България, израстли с радостите и скърбите на българския народ. Когато комунистите завзеха власта в България, ние помислихме, че понеже в тяхната коалиция влизат и нашите земеделци, ще е добро за народа. Скоро, обаче, видяхме, как ношите водачи Гичев, Муравиев, Вергил Димов отидоха в затвора, а Гемето пристигна от чужбина посрещнат с цветя идунанми от отечественофронтовците.

Гемето не се отличаваше с нищо от комуната, а след неговата партия Пладне, беше втора по сила в коалицията. След като не можах да се разбера с комунистите за плячката, която представляваше България тогава за тях, скараха се и комунистите без малко щяка да натикатъ ортака си в затвора, както направиха с много от същия сорт. Намесиха се хора от съюзната комисия и с пазарлък пуснаха Гемето и жена му да излезат от България. Паспортите им ги даде главореза Ангон Югов с който Гемето се прегръща и целува на Старозагорския конгрес на земеделците.

Щом излезе от България и Гемето се писа за най върл противник на довчерашните си другари, за да се хареса на американците, които почнаха да го подържат, понаже му поверваха, че се е отметнал този път към тях. Почна Гемето да събира около себе си все отбор, князи, все бивши службаши при комуната, основа си комитет и се провъзгласи за "представител на Гичев и на българския народ". А Гичев гниеше в затвора невинен !

След като избегахме от България, минавайки през триста иглени уши, дойдох при нас хора от Геметовския комитет, като ни казаха, че той е водача на българските емигранти и че той станал вече най върл противник на комуната. Видяхме доста народ събрал около себе си, раздава пари, дошли кой знае откъде, повярвахме му и този път и се писахме в неговата партия.

Първото наше съмнение бе, като видяхме, че емигрантите националисти по лагерите, намират гаранти и лесно емигрират за Америка, Австралия и другаде, което беше и наше желание, но Гемето все ни убеждаваше, да стоим по лагерите, така приличало на хъшове и че скоро щял да ни поведе да освобождаваме България. Най после наши българи, отъ други организации ни помогнаха да се раселим в Америка. Без език и занаят, отачало ни беше много трудно. Потърсиха ни отново членовете на Геметовския комитет и нали сме стари негови последователи, приеха ни веднага. Макар, че получавахме най нищожни заплати, като миячи на чиний, чистачи по болниците, требваше да плащаме членски вноски по 6 долара месечно, освен това много извънредни подаяния. Също като при Офето в България ! Но нали е за делото, не протестирахме. След две години разбрахме, че най близките хора на Гемето ся се ископарали помежду си, понеже не ся могли да си разделят заплатите, които получавали, уж да върнат работа по освобождението на България. И един ден на едно събрание попитахме Гемето, защо всички интелигентни хора ся го напуснали и сме останали само неграмотни селяци, той ни отговори, че онези били фашисти и царисти !

Като четем вестика му, гледаме че се е съюзил все с бивши ортаци на комунистите, не само българи, но и от другите народи. Най много се хвалеше тука в Америка, че силата му е в Европа. В всеко град имал силни комитети с най добрите емигранти на чело. По едно време прочетохме в вестника му, че най добрите му ръководители Младенов от Мюнхен и Трифунов от Грац били отвлечени от комунистите в България. Гемето ги наричеше героите на деня, щял да отмъсти за тях и пр. Скоря, обаче, се узна, че и двамата поживо поздраво са се завърнали доброволно в България, заедно с списъците на Гемето, па май че и с други някой документи, и отново са поели работата си при господарите си комунисти. Гемето не остана много изненадан, вероятно знаеше за верността на своите си юнаци! Не след много време се върна и друг Геметовск водач от Австрия Цецо Пенев / по прякор Свинята /. Веднага щом се върна в България, почна да говори по радио София и след месец два, се появи отново в Виена с паспорт, подписан от Антон Югов и почна да основава комунистически дружества в Виена и другаде. А допреди няколко месеца беше най верни Геметовски приятел!

Това допринесе да се отворят очие намного заблудени геметовци и много го напуснаха и проклеха три пъти! Защото списъците, който геметовските водачи занесоха в България помогнаха на комуната много емигрантски майки да разплачат имного невинни синове и дъщери на емигрантите да да ги хвърлят по затвори и лагери!

Когато, обаче, се научихе, че дъщерята на Гемето, която била към 25 годишна и членувала в комунистически организации в България, пристигнала неотдавна при баща си и майка си в Вашингтон с комунистически паспорт, подписан от кръволока Антон Югов, ние разбрахме, колкото и прости и неграмотни да сме, че не може днес никой да излезе от България без инструкциите на комунистите, а най вече дъщерята на Гемето. Но асла, не напразно Гемето се прегръщаше и целуваше с Антон Югов, не напразно пращаше телеграми на Сталин, сега и те му се отпащаха. Но с цената на какво? Защо нашите майки и синове и щерки не ги пуснат от България? Ние не сме водачи на емигрантите, нито се пишем бъдащи управници на България, а сме прости селяци. Но кой знае? Може Гемето да си е уплел кошницата, и както много от неговите водачи се върнаха при старите си господари и той един ден да се обади от радио София.

Ние не се обръщаме към Гемето за отговор. Той нема честността и доблеста да ни отговори, кой, как и защо прати дъщеря му при него. Ние се обръщаме към всички заблудени селяци - слепци, който още му верват и подържат: нека те да го запитат, та и ние да можем да доведем нашите близки при нас. Нека го запитат, къде отиват тяхните с пот спечелени долари, който плащат на Гемето уж членски вноски, нека им отговори защо баш най големия главорез касапина Антон Югов подписа и неговия и на жена му, па и на дъщеря му паспортите? Нека им още отговори, кой ще бъде следващия негов водач който ще се върне в България и занесе списъците ни на комунистите?

Ако Гемето отговори в вестника си на тези въпроси, ние бихме си попроменили мнението относно доблеста му, ако обаче, премълчи, като гузен и виновен - вечно проклятие от българските селяци да бъде над него!

С почит: С.С., Х.Я, Г.Л., П.П., Х.Ф.

.....

ИЗЪ СТРАНИЦИТЪ НА НАЙ НОВАТА ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИЯ.

"СЪПРОТИВИТЕЛНАТА БОРБА СРЕЩУ КОМУНИЗМА ЗА СВОБОДА "

"Второто освобождение" което "братския"

Съветски Съюз донесе на България !

Веднага следъ като на 9 Септемврий 1944 год. комуниститѣ завзеха властта въ София се почнаха масови арести. Всѣки по-известенъ гражданинъ- чиновникъ отъ преди, търговецъ или интелектуалець, веднага биваше арестуванъ стига нѣкой да го посочи съ прѣстъ. Хиляди и хиляди бѣха затворени въ мазата на дирекцията на милицията, въ мазитѣ на казармитѣ, на учителската кана и на нѣкой отъ училищата. Гладни, изнемошѣли, арестуванитѣ лежаха по подоветѣ на мазитѣ. Всѣка вечеръ, следъ полунощъ, въ помещенията влизаха като сенки група побойници - все отборъ юнаци - довчерашни затворници криминалисти или гамени отъ улицитѣ. Сега тѣ бѣха на власт- комунисти. Всѣки бѣше въоръженъ съ по единъ прѣтъ. Тия побойници се нареждаха въ средата на помещението и подъ дадена команда почваха най жестоко и безогледно да биятъ беззащитнитѣ затворници лежащи по пода. Писащи, стенания, предсмъртни охкания. Инквизицията продължаваше половинъ часъ или три четвърти чака докато побойниците се уморятъ и не се чува вече гласъ отъ жертвитѣ. На другия день изнасяха труповетѣ. Една сутринъ предъ очитѣ ми изнесоха отъ една маза 73 трупа. Останалитѣ живи биваха доубивани на следната нощъ. Главния ръководител на побоищата, началникъ на чеката, бѣше Георги Константиновъ. Запомнете това име, защото ... рано или късно деньтъ на разплатата ще дойде !

Това бѣше "второто освобождение" което "братския" Съветски Съюз донесе на България !

Г. - Очевидецъ

Въ килиитѣ на централния затворъ въ
София- но съ висока вѣра въ победата.

Както много други, не комунисти, следъ 9 Септемврий 1944 год. и азъ бѣхъ обвиненъ, като търговецъ, че спекулирамъ, че съботирамъ противъ "народната" властъ и въ 1947 год. се отзовахъ въ централния затворъ въ София. Въ килиитѣ опредѣлени за 7 - 8 души бѣхме натѣпкани по 30 - 40 души. Почти всички въ затвора бѣха политически престѣпници- антикомунисти.

Главенъ надзирателъ на затвора бѣше Чичето. Бивъ подофицеръ отъ 7 Артилерийски полкъ въ Самоковъ, комунистъ, избѣгалъ съ партизанитѣ. Най главнитѣ заслуги на Чичето, за да го направятъ главенъ надзирателъ бѣха, че той се е проявилъ като най жестокъ побойникъ и е инквизиралъ най много беззащитни жертви.

Бѣхъ затворенъ въ килия № 74. Въ сѣщата килия бѣше затворенъ и Инженеръ Илия Миневъ отъ Саранево, единъ отъ водачитѣ на легионеритѣ, осяденъ на строгъ доживотенъ тъмниченъ затворъ.

Единъ день, презъ Ноемврий 1947 год. въ нашата килия дойде главния надзирателъ Чичето. Изгледа ни кръвнишки и съ строгъ тонъ, като посочваше съ прѣстъ, заповѣда : ти, и ти, и ти, и ти-4 души на работа да пренасяте дърва. Всѣки знаеше, че не изпълнение заповѣдта на Чичето е равносилно да рискувашъ живота си. Въ числото на посоченитѣ да отидатъ на работа бѣше и Инж. Миневъ. Безъ да мръдне нито единъ мускулъ по лицето му, Миневъ се изправи и като се обърна къмъ Чичето му заяви :

"Г-нъ главенъ надзирателъ. Азъ съмъ осъденъ на доживотенъ строгъ тъмниченъ затворъ. Въ присъдата не е предвидено че трѣбва да работа. Отказвамъ да отида на работа."

Чичето почервѣя. Ние всички изтрѣпнахме. Овладѣлъ се за моментъ Чичето се обърна къмъ Инж. Миневъ и троснато запита:

"Ти за какво си осъденъ?" "Какво престѣпление си извършилъ?"

Запазвайки същото хладнокрѣвие съ още по твърдѣ тонъ Инженеръ Миневъ отговори:

"Никакво престѣпление не съмъ извършилъ. Осъденъ съмъ защото съмъ легионеръ. Не се разкайвамъ за това. Легионеръ съмъ и такавъ ще остана до края на живота си!"

Миневъ бѣше веднага отвлеченъ и хвърленъ въ карцера. Отъ тамъ излезе следъ 15 дни. Приличаше на живъ трупъ, обаче, пламака въ очитѣ му блестеше неугасващъ и излъчваше непоколебимата воля на бореца.

Следъ единъ месецъ група затворници бѣха изпратени въ наказателния затворъ въ Сливенъ гдето имаше ужасенъ тормозъ. Прѣвъ въ листата на тия които заминаха за Сливенъ бѣше Инженеръ Илия Миневъ.

Презъ Априлъ и Май 1948 год. въ затвора докараха около 50 души участници въ Асеновградската конспирация. Дѣлото имъ се гледаше въ София. Всѣка сутринъ ги водеха въ сѣдѣтъ. Когато ги извеждаха затваряха всички затворници, за да не ги виждатъ. Тѣй като азъ тогава работехъ въ лавката, скритъ задъ спуснатите пердета можехъ да ги виждамъ. Това бѣха все млади хора съ висше или най малко средно образование-легионери. Всички вървѣха съ вдигнати високо чела и съпваха твърдо. Това бѣха истински мъже-борци. Осъдиха четирма на смъртъ другитѣ на дълги години затворъ.

Хората като Инженеръ Миневъ, като тия мъже отъ Асеновградската конспирация-все здраве легионери, бѣха хората които крепѣха високъ духътъ на всички затворници въ централния затворъ въ София. Тѣхнитѣ дѣла бѣха известни по цѣлата страна. Тѣ наистина бѣха героитѣ на съпротивителната борба.

По късно излезохъ отъ затвора и когато разбрахъ, че пакъ ще попадна отново тамъ, избѣгахъ задъ граница и следъ дълго скитане и тежки преживявания и азъ сега съмъ емигрантъ на Американския континентъ. Азъ очаквахъ тукъ да видя емиграцията, особено националната, да цени и се гордѣе съ ония които въ България се боратъ срещу комунизма на първо мѣсто между които сѣ легионеритѣ. Какво, обаче, бѣше моята изненада, когато чухъ тукъ нѣкой, които минаватъ за политици и антикомунисти, да казватъ и съветватъ, да не се спомѣнавало за легионеритѣ, да не се говорело за тѣхнитѣ дѣла, защото било неудобно и щело да бѣде неприятно на нѣкой си тукашни ... служби?!?

Неудобно? За кого? Не приятно? На кого?

Ония на които е неудобно и за които е неприятно да се подчертаватъ заслугитѣ на тия които даватъ живота си въ България въ борбата срещу комунизма, тия господа не сѣ съ чисти намѣрения!

Азъ не съмъ билъ членъ на легионерската организация, азъ, обаче, публично мога да заявя, че съ онова което легионеритѣ правятъ въ България ние тукъ всички можемъ само да се гордѣемъ!

Ц. Г. - Торонто

Звекитѣ избивания въ животинскитѣ гробища край с. Бутанъ - Орѣховско.

Животинскитѣ гробища край с. Бутанъ - Орѣховско бѣха мѣстото гдето комуниститѣ избиха и изгориха труповетѣ на не по-малко отъ 1000 добри граждани отъ Орѣховска, Ломска, Бѣлоградчишка и др. околии.

Веднага следъ 9.9.1944 г. комунистическитѣ партизански шайки трѣгнаха по селата изъ околитѣ и почнаха масово арестуване на всѣки по-заможенъ селянинъ, на учителитѣ и пр. Арестуванитѣ биваха навързвани и докарани въ животинскитѣ гробища край с. Бутанъ - Орѣховско намиращи

се до реката Огоста. Главния палачъ въ гробището бѣше комуниста Иванъ Коцевъ Банзански отъ с. Глождене-Орѣховско. Пристигащитѣ затворници биваха най жестоко убивани съ бой или разстрелвани, после натрупвани на камари, заливани съ гасъ и подпалвани. Имаше случаи когато биваха запалвани и горени хора които още бѣха живи. Между многото жертви въ тия гробища бѣше убитъ и изгоренъ търговеца Златанъ Миковъ отъ с. Бутанъ. Докаранъ арестуванъ въ гробището полицаецъ отъ с. Галиче, решителенъ младежъ, успѣва да се отскубне отъ палачитѣ си, скача въ реката Огоста и макаръ, че сѣ стреляли подиря му, успѣва да преплава и се укрива въ купищата сѣно край маджунената фабрика на отвѣдната страна на рѣката. Пуснатата следъ него потера, обаче, го открива въ сѣното и той тамъ бива убитъ намушканъ съ желѣзни вили.

Случая съ животинскитѣ гробища край с. Бутанъ-Орѣховско е само единъ отъ многото такива случаи които имаше по това време въ България.

К. - Очевидецъ.

Комунистическото "доброволно" колек-
тивизиране на земята въ България .

Комунистическата пропаганда и до днесъ продължава да разпространява, че колективизацията на земята въ България била извършена по доброволенъ начинъ. Това е най голѣма лажа. Азъ писещия тия редове съ земеделски стопанинъ отъ с. Глождене Орѣховско. Въпреки всички опити на комуниститѣ въ продължение на две години отъ 1944 до 1946 год. да принудятъ земеделскитѣ стопани да влѣзатъ въ колхозитѣ тѣ не постигнаха никакъвъ резултатъ. Тогавя единъ день презъ декемврий 1946 г. бѣха извършени масови арести на всички по заможни земеделски стопани въ цѣлата околия. Около 400 души, между които и азъ, бѣхме докарани въ Орѣхово и затворени въ мазата на околийското управление и основното училище. Въ помещение което едва можеше да събере 20 - 30 души бѣхме по 80 души. Следъ като ни събраха всички се почнаха нощнитѣ "разпити", при които всѣки отъ насъ биваше битъ съ камшикъ докато да загуби съзнание и бѣде облѣнъ въ кръвъ. Главния побойникъ бѣше синьтъ на Кръстю отъ с. Монастирище нареченъ съ прекора Толбухинъ и прочутъ съ зверствата си въ цѣлата околия. На камшика му бѣше написано "Азъ знамъ всичко". Неговъ помощникъ-побойникъ бѣше Маринъ Динковъ отъ с. Глождене. Ние жертвитѣ бивахме заставяни да "самопризнаемъ" измислени лжжливи деяния на съботаждъ, конспирации и пр. Пребититѣ биваха захвърлени, по 10 - 12 души въ карцеритѣ, циментови дупки, безъ светлина, безъ покривка, трѣбваше да се лежи на цимента; безъ отходни мѣста - всѣки отиваше по нужда въ дрехитѣ си, защото пребити ние неможехме да се помръднемъ, свестявахме се обикновено следъ 10 или 15 часа. Въ тия карцери, при такава обстановка, като живи мъртавци, ние стояхме по 2 до 8 дни. Никаква храна не се даваше. Следъ 7 - 8 дни идваха да ни изваждатъ. Трѣбваше по двама души да ни носятъ защото ние неможехме да се движимъ. Ако нѣкой ни видеше ние приличахме на сенки, които излизатъ отъ гробоветѣ. Предъ очитѣ ми умрѣха отъ побоя, въ карцера, Каменъ Качовъ отъ с. Глождене и малкия синъ на Камбера отъ с. Бучовци.

Следъ тази инквизиция ония които останахме живи ни изпратиха на сядъ въ Враца. Най напредъ ни държаха 10 - 11 месеца въ затвора и чакъ следъ това се гледа "дѣлото". Мнозина отъ насъ бѣха осѣдени на дълги години затворъ, други освободени защото нищо неможеше да се каже срещу тѣхъ. Следъ като мина тоя оганъ по селата, по късно комуниститѣ проведоха "доброволното" колективизиране на земята.

К.К. - Торонто

А П Е Л Ъ

КЪМЪ ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ ПО СВЪТА.

Както вече съобщихме въ нѣколко броеве на "БОРБА", при Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ фронтъ е образуванъ единъ комитетъ, натоваренъ съ задачата да издири и публикува имената на всички български патриоти убити отъ комунистѣ следъ 9 Септемврий 1944 год. Ще бждатъ публикувани имената на всички българи паднали въ Родината, независимо отъ тѣхната политическа принадлежностъ, народностъ, занаятие, вѣра, социално положение или образование.

Благодарение на огромния трудъ на комитета и благосклонното съдѣйствие на много български емигранти, прѣснати по свѣта, до сега бѣ възможно да се събератъ надъ 8,000 имена на български патриоти, паднали за свободата на Родината.

Следъ 9 Септемврий 1944 год. въ България бѣха убити надъ 50,000 българи отъ отечественнофронтвцитѣ. Ако ние, емигрантитѣ, не изпълнимъ поше този минималенъ мораленъ дългъ къмъ тѣзи наши другари, които загинаха, за да може ние днесъ да се радваме на свободенъ животъ въ чужбина, скоро праха на забвението ще покрие тѣхнитѣ свѣтли имена !

НИЕ АПЕЛИРАМЕ КЪМЪ ВСИЧКИ БЪЛГАРИ ЕМИГРАНТИ ВЪ СВЪТА ДА НИ ИЗПРАТЯТЪ ИМЕНАТА И ПОДРОБНОСТИ ПО УБИСТВОТО НА ВСИЧКИ СВОИ ПОЗНАТИ, РОДНИНИ, СЪСЕЛНИ, ПОЛИТИЧЕСКИ ПРИЯТЕЛИ И ДР. СТАНАЛИ ЖЕРТВА НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ РЕЖИМЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ СЛЕДЪ 9.9.1944 г.

Този е единственния начинъ за увѣковечаване паметъта на падналитѣ въ борбата противъ комунизъма ВАШИ брата, близки, роднини и съграждани !

Приложенъ къмъ този брой на "БОРБА" ще намерите отдѣленъ листъ, озаглавенъ "Спискъ на падналитѣ българи въ борба съ комунизъма". Молимъ, попълнете този листъ съ имената на всички който знаете, че сж станали жертва на червения тероръ въ България следъ 9.9.1944 г. и го изпратете до Председателя на Комитета:

Bulgarian National Front, Inc.
Mr. G. P. Bozduganoff
P. O. Box 2158, Grand Central Station.
New York 17, N. Y.
U. S. A.

Богъ да благослови този Отъ Комитета.
Вашъ трудъ !

.....

КАКЪ ОТЕЧЕСТВЕНОФРОНТОВЦИТЪ "ОСВОБОДИХА" БЪЛГАРИЯ
„ НА 9 СЕПТЕМВРИИ 1944 г.

На тази дата и скоро следъ нея въ България бѣха избити надъ 50,000 души: това бѣха българи отъ най различни слоеве на обществото: граждани, селяни, маже и жени, отъ всѣкакви възрасти, отъ най различни националности и вѣри, цѣли семейства, отъ найразлични партийни групировки, по стотици отъ едно селце или паланка!

Това не бѣха никакви "фашисти" или "нацисти" или "капиталисти", понеже такива въ България не съществуваха. Имаше само български патриоти, обичащи своята Родина и противници на нейното поробване !

По долу даваме нѣколко примѣрасамо отъ хилядитѣ жертви на комунизма, за да види свободния свѣтъ, какво го чака, ако още си прави илюзията, че може да има мирно сътрудничество съ червенитѣ палачи !
Също, съ надеждата, че ще поутворимъ очитѣ на тѣзи нашенци емигранти, който въ слѣпотата си още мислятъ, че България се "освободи" на 9.9.44 г. и идолопоклонически следватъ свойтѣ водачи, наравно виновни за кланетата въ България заедно съ комуниститѣ !

На 9 септември 1944 г и скоро следъ тази дата въ
България бѣха избити: / примери /

ОТЪ РАЗНИ НАЦИОНАЛНОСТИ БЪЛГАРСКИ ПОДАНИЦИ:

Василий М. Шапоченко, София, ул. Тича 4, убитъ на	22	9	44	<u>Украинець.</u>
Агопъ А. Артинянъ, Пловдивъ, ул. Александровска 5,	15	12	44	<u>Арменець.</u>
Францъ Б. Меншикъ, София, ул. Евл. Георгиевъ 67	15	9	44	<u>Чехъ.</u>
Мустафа Б. Тибаровъ, с. Бабекъ, разложко	24	2	45	<u>Турчинъ.</u>
Петъръ К. Поставский, София, ул. Артилерийска 56	28	9	44	<u>Руснакъ.</u>
Йона Ф. Гънзовияну, с. Ново Село, видинско	23	3	45	<u>Румънець.</u>
Райнхардъ И. Томанъ, София, ул. Дебъръ 46	24	3	45	<u>Германець.</u>
Гюла А. Хегедюшъ, София, ул. Царъ Фердинандъ 28	29	9	44	<u>Унгарець.</u>
Аврамъ Г. Бенатанъ, София, ул. Три Уши 22	9	10	44	<u>Еврейнъ.</u>
Яни Пападопуло, Варна, ул. Шипка 45	6	11	44	<u>Гъркъ.</u>

ОТЪ РАЗНИ РЕЛИГИИ:

Свещеникъ Петъръ п. Ивановъ, с. Саранци, новоселско,	12	9	44	<u>Православенъ</u>
Свещеникъ Каменъ Б. Йонковъ, с. Островъ, свищовско	25	9	52	<u>Католикъ.</u>
Гарабедъ С. Нараджянъ, София, ул. Лавеле 3,	6	10	44	<u>Арм-грегориян.</u>
Стефанъ Б. Тодоровъ, Русе, ул. Владимировска 44	4	11	44	<u>протестантинъ.</u>
Исакъ Б. Леви, София, ул. Перникъ 45	24	2	45	<u>израилтянинъ.</u>
Мехмедъ Т. Рашидовъ, с. Батакъ, пещерско	9	9	44	<u>мюсулманинъ.</u>

ОТЪ РАЗНИ ПРОФЕСИИ:

Пантелей А. Божановъ, с. Стрѣма, пловдивско	убить	6	10	44	<u>Кметъ.</u>
Герго К. Тодоровъ, с. Винище. фердинандско		23	9	44	<u>земедѣл. стопан.</u>
Никола Хр. Янакиевъ, София, бул. Царь Освоб,	28	9	44		<u>архитектъ.</u>
Цено Хр. Маловски, с. Павликени, горноорѣх.		2	3	45	<u>пикьоръ.</u>
Д-ръ Георги Т. Марковъ, Плѣвенъ, ул. Родопи	45	9	9	44	<u>адвокатъ.</u>
Стоянъ Божански, Радомиръ		26	3	45	<u>расилень.</u>
Д-ръ Ангелъ Митревъ, с. Гулянци, никополско		8	10	44	<u>ветер. лѣкаръ.</u>
Инж. Владимиръ И. Ивановъ, София, ул. Оборище	36	5	10	44	<u>инженеръ.</u>
Димитъръ М. Цачевъ, с. Телишъ, луковитско		23	3	45	<u>полицай.</u>
Кирилъ В. Далкалъчевъ, Пирдопъ		24	3	45	<u>окол. управитель</u>
Кирилъ П. Божуринъ, Перникъ		22	9	44	<u>пожарникарь.</u>
Рангелъ Т. Васевъ, с. Забелъ, трънско		19	9	44	<u>шофьоръ.</u>
Методий Чакъровъ, Разлогъ.		5	10	44	<u>бръснарь.</u>
Здравко Здравковъ, Харманлий		4	2	45	<u>застрах. агентъ</u>
Райко Алексиевъ, София, ул. Св. Климентъ	2	5	3	45	<u>журналистъ.</u>
Александъръ Огненски, Дупница		13	9	44	<u>тютюнотърговецъ</u>
Иванъ Мазниковъ, София ул. Пиротъ	67	19	9	44	<u>футболистъ.</u>
Иванъ Д. Саевъ, с. Бѣлица, разложко		24	2	45	<u>бакалинъ.</u>
Захари Г. Поповъ, Добричъ.		3	8	45	<u>кръчмаръ.</u>
Д-ръ Александъръ Станишевъ, София ул. Е. Георг	652	2	45		<u>професоръ.</u>
Дочо Р. Христовъ, София, ул. Охридъ	22	18	9	44	<u>министъръ.</u>
Велизаръ Х. Багаровъ, София бул. Патр. Ефт	19	2	2	44	<u>розофабрикаштъ.</u>
Игнатъ П. Хайдutowъ, Плѣвенъ		14	2	45	<u>шивачъ.</u>
Георги Д. Шишковъ, София-княжево		2	2	44	<u>пенсионеръ.</u>
Гаврилъ С. Ленковъ, Фердинандъ		2	2	44	<u>народ. представ.</u>
Тотю И. Марковъ, Елхово		2	2	44	<u>книжаръ.</u>
Лазаръ А. Тошковъ, Добричъ		7	3	45	<u>агрономъ.</u>
Методи А. Николовъ. Перникъ		9	9	44	<u>миненъ техникъ.</u>
Руси Т. Желѣзчевъ, с. Недѣлско, ямболско		3	4	44	<u>секрет. бирникъ.</u>
Къню Б. Вичевъ, 17 годишенъс. Жеравна, котленско	26	3	45		<u>ученикъ.</u>
Д-ръ Петъръ Бърдаровъ, София, ул. Ивайло	19	9	9	44	<u>лѣкаръ.</u>
Димитъръ Ичковъ, Варна		24	3	45	<u>домак. параходъ</u>
Нико И. Просеничковъ, Русе		30	3	45	<u>дир. гимназия.</u>
Дантесъ Д. Дюгмеджиевъ, с. Горни Чифликъ, варнен.	21	3	45		<u>учитель.</u>
Иванъ Д. Ивановъ, с. Мировци, новопазарско		22	3	45	<u>кантонеръ.</u>
Тодиръ Г. Атанасовъ, с. Арковна, провадийско		2	3	45	<u>зидаръ.</u>
Иванъ Кирпиковъ, с. Любимецъ. харманлиско		9	9	44	<u>студентъ.</u>
Стоянъ Андоновъ, Ямболъ		12	9	44	<u>работникъ.</u>
Йорданъ Касаповъ, Симеоновградъ		12	7	45	<u>аптекарь.</u>
Коста. Фурнаджиевъ, с. Любимецъ. харманлиско		9	9	44	<u>фурнаджия.</u>
Борисъ Коларовъ, Харманлий		2	11	44	<u>горски стражаръ.</u>
Живко Пауновъ, с. Александрово, бѣлоградчишко		2	3	45	<u>хотелиеръ.</u>

НА РАЗНИ ВЪЗРАСТИ:

Тодоръ К. Рожурковъ, Пещера	убитъ на	10	10	44	18 годишенъ.
Димитъръ И Поповъ, Разградъ		5	2	45	25 годишенъ.
Димитъръ Ц. Попонъ, с. Крушана, ловешко		24	10	45	36 годишенъ.
Илия В. Микренски, с. Катунецъ. ловешко		2	11	45	45 годишенъ.
Димитъръ С. Колевъ, с. Копривецъ. бѣленско		20	3	45	52 годишенъ.
Тодоръ Р. Кънчевъ, с. Мартинъ, русенско		25	2	45	64 годишенъ.
Аврамъ попъ Андрѣевъ, с. Сталийска Махала, ломско		12	4	45	72 годишенъ.
Борисъ Т. Телаковъ, Шуменъ, ул. Воловъ 5		30	11	45	84 годишенъ

ЖЕНИ:

Бойка А. Панайотова, Сливенъ	убита на	14	2	45 год.
Кунка М. Марнова, с. Махалата, плѣвенско		9	4	45 год.
Радка М. Гешева, Сливенъ		5	3	45 год.
Фиданка Д. Огнянова, Самоковъ		9	9	45 год.
Куна П. Сточева. с. Лисичево, пазарджишко		24	9	44 год.
Тодорка П. Иванова, с. Реселецъ. орѣховско		9	9	44 год.
Райна В. Павлова, с. Гигенци, брезнишко		9	9	44 год.
Васфие М. Османова, Русе		25	2	45 год.
Василка С. Биберова, София		12	10	44 год.
Мона П. Иванова, с. Енчевци, дрѣновско		31	12	44 год.

ЦѢЛИ СЕМЕЙСТВА:

Мажъ и жена - Нико Просеничковъ, директоръ на Мажката Гимназия въ Русе, убитъ на 5 11 1944 год.

Тонка Просеничкова, негова съпруга, ВНУЧКА на БАБА ТОНКА убита на същата дата въ Русе.

Баща и синъ - Свещеникъ Александъръ С. Мариновъ, с. Горна Диканя, радом. убитъ на 6 10 1944 год заедно съ сина Стефанъ попъ Александровъ, 18 годишенъ.

Дѣдо, баща и внукъ - Тенчо М. Гочевъ, с. Злати Долъ, харманлииско, убитъ на 24 10 1944 год, заедно съ сина си Тетко Тенчевъ и внука си Баню Петковъ.

Баща и синове: Василъ И. Рашевски, с. Бѣлашица, пловдивско, убитъ на 20 9 44 заедно съ синоветѣ си Йорданъ В. Рашевски и Стефанъ В. Рашевски, на същата дата въ същото село.

Братя - Стойне М. Панчевъ, Перникъ, ул. О. Пайси 44 убитъ на 28 9 1944 заедно съ брата си Никола М. Панчевъ на същата дата.

ОТЪ ЕДНО СЕЛО:

например:

с. Горско Сливово,
ловешко.

или

Хайрединъ,
орѣховско.

Асенъ Д. Дичевъ, 26 год.
Денчо М. Кърдовъ, 52 год.
Илия В. Дошковъ, 52 год.
Денчо Ц. Папазовъ, 30 год.
Иванъ Г. Каменовъ, 26 год.
Иванъ М. Каймакчиевъ, 31 год.
Любенъ Ш. Дешковъ, 25 год.
Моно С. Русевъ, 18 год.
Христо И. Илиевъ, 26 год.
Христо Д. Коновъ, 35 год.
и пр. и пр.

Борисъ Т. Ценовски, 46 год.
Герго Т. Топалски, 25 год.
Димитъръ П. Вековъ, 49 год.
Димитъръ К. Говедарски, 22 год.
Димитъръ Т. Пунчевъ, 52 год.
Иванъ В. Киковъ, 22 год.
Киро М. Тодоровъ, 45 год.
Петрушъ П. Баковъ, 55 год.
Юлиянъ Т. Гушерски, 19 год.
Георги Т. Боковъ, 52 год.
и пр. и пр.

ОТЪ РАЗНИ ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ОРГАНИЗАЦИИ :

Христо Недевъ, Водачъ на Легионеритѣ въ Варна, убитъ на 19 9 44.

Никола Мушановъ, Водачъ на Демократическата партия, умрѣлъ въ Соф.
Централенъ Затворъ презъ 1952 год.

Славейко Василевъ, Председателъ на Запаснитѣ Офицери въ България,
убитъ на 2.2.1944 год въ София.

Д-ръ Стефанъ Клечковъ, Главенъ Водачъ на Бранникъ, убитъ на 29 4 1945 г.

Кръстю Пастуховъ, Водачъ на Социалистическата партия, умрѣлъ въ Соф.
Центр. Затворъ презъ 1947 год.

Д-ръ Никола Минковъ, Водачъ на "Млада България", убитъ на 2 2 1944 г

Йосифъ Робевъ, Председателъ на Запаснитѣ подофицери, убитъ на 24 9 44

Климентъ Далкалчевъ, Председателъ на Бълг. Нац. Студенски Съюзъ,
убитъ на 9 9 1944 год.

Петъръ Габровски, Водачъ на Ратницитѣ, убитъ на 2 2 1944 год.

Стефанъ Язаджиевъ, Водачъ на младитѣ Цанковисти, убитъ на 9 9 1944 год.

Генералъ о.з. Иванъ Кайшевъ, Водачъ на Родна Защита, убитъ на 9 9 1944.

Боянъ Стойковъ, Челникъ на "Отецъ Паисий", убитъ на 9 9 1944 г.

Никола Захариевъ, бившъ министъръ и народенъ представителъ,
отъ Българския Народенъ Земеделски Съюзъ, 9.9.44

Божко Ковачевски, бившъ председателъ на Български Туристически
Съюзъ, убитъ на 9.9.1944 год

Георги Сокачевъ, председателъ на Български Ловенъ съюзъ, 9.9.1944 г.

Никола Таневъ, председателъ на Софийскитѣ Журналисти, убитъ на 9.9.44.

Кирилъ Дранговъ, отъ У.С. на Вътрешна Македонска Револуциона Органи-
зация, убитъ на 9 9 1944 год.

Аспарухъ Миниковъ, председателъ на Македонска Младежка Организация
"Вардаръ" убитъ на 9 9 1944 год. и пр. и пр.

ПОЛУГОДИШНОТО ЗАСЕДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ
СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ВЪ БЪФАЛО .

ВЗЕТИТЕ РЕШЕНИЯ И РЕЗОЛЮЦИИ.

На 1 и 2 Септемврий 1962 год. въ гр. Бъфало -Америка се състоя полугодишното заседание на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ. Заседанието стана въ единъ отъ парвокласнитѣ хотели на града -Хотелъ Леноксъ. На заседанието отъ 26 членове на Управителния Съветъ присъствуваха лично 19, бѣха преставени по пълномощно 5 и отсъствуваха само 2.

Първото заседание се откри на 1 Септемврий -събота въ 3 часа сл.об. отъ Председателя на Ц.У.С. г-нъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, който даде отчетъ и направи докладъ по политически и организациони въпроси и въ връзка съ списанието "Борба".

Втори докладъ направи Гл.Секретаръ на Ц.У.С. г-нъ Д-ръ Калинъ Койчевъ, който докладва въпроситѣ свързани съ дейността на Българския Националенъ Съветъ къдато той е преставителъ на Б.Н.Ф.

Секретаря на организацията г-нъ Спасъ Райкинъ направи също докладъ по въпроситѣ свързани съ Националния Съветъ и съ списанието "Борба".

Г-нъ Колю Кондовъ, довчерашенъ Председателъ на клона на Б.Н.Ф. въ Франция и членъ на Ц.У.С., който е единъ отъ последно излезлите отъ България емигранти, въ края на 1960 год. направи предъ Ц.У.С. изложение за положението въ България и за развоя на съпротивителната борба противъ комунизма въ вътрешността на България. Доклада на г-нъ Кондовъ бѣше слушанъ съ най голѣмо внимание. г-нъ Кондовъ изнесе редица факти и даде една истинска картина на положението въ България, настроенията на народа и съпротивителната борба.

Вечерята на 1 Септемврий въ домътъ на г-нъ и г-жа Василъ Динчеви-Бъфало, се състоя обща братска вечеря. Домакинята бѣше приготвила по нашъ вкусъ печено ягне, други ястия, салати и напитки които наистина възвърнаха споменитѣ за родния край. На вечерята присъствуваха всички членове на Ц.У.С., членоветѣ на клона Бъфало съ семействата си и нѣкой гости-повече отъ 55 души. Мѣстния православенъ свещеникъ г-нъ Джуричъ благослови трапезата и държа пламено патриотично слово. Отъ страна на клона Бъфало поздрави председателя на клона г-нъ М. Герговъ. Председателя на Ц.У.С. г-нъ Д-ръ Ив. Дочевъ произнесе подходяще слово. Следъ вечерята имаше до късно вечерята весела частъ. Г-жа Радославъ Цопова отъ Ню Йоркъ завладя всички съ своитѣ пѣсни и музика -акордионъ. Пѣха се бойни български маршове и народни пѣсни. Всички останаха пре задоволни.

Второто заседание на Ц.У.С. започна въ недѣля-2 Септемврий въ 9 часа зараньта и продължи ,съ едно прекъсване за обѣдъ до вечерята 8 часа. Станаха най оживени разисквания по направенитѣ доклади отъ Председателя и преставителитѣ ни въ Националния Съветъ .Въ разискванията взеха участие :Д-ръ Георги Паприковъ, Инженеръ Ангелъ Гъндерски, д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Инженеръ Симеонъ О.Харизанъ, Цоню Градинаровъ, Георги Петровъ , Крумъ Лунгуловъ, Мирю Герговъ, Радославъ Цоповъ, Иванъ Гълабовъ, Колю Кондовъ, Владо Мечкаровъ , Инженеръ Александъръ Дърбодѣлски, Петъръ Фотевъ, Димитъръ Ивановъ, Съ тонъ на зъгриженостъ и отговорностъ бѣха направени нужднитѣ критики и пожелания и конкретни предложения.

Следъ приключване на разискванията Ц.У.С. въ връзка съ докладитѣ реши : 1/ Организационата и политическа дейностъ на Б.Н.Ф. да продължи въ същото направление съ още по голѣма твърдостъ и вѣра въ успѣха; 2/ Сп. "Борба" да продължи излизането си списвано въ боекъ духъ, за да оправдае предназначението си да бѣде вѣренъ стражъ на освободителната борба противъ комунизма; 3/ Съ още по-голѣма твърдостъ да се продължи дейността за правилното осветляване на американскитѣ и други отговорни фактори на Западния Свѣтъ върху българскитѣ въпроси и необходимостта, въ интереса на успѣха на обрбата срещу комунизма, да се корегира досегашната политика и се осигури спесяването на човѣчеството отъ червената опасностъ.

Направи докладъ Д-ръ Г. Паприковъ относно въпроситѣ въ връзка съ постигане единение въсредъ емигрантскитѣ среди. Взеха думата по този въпросъ Инж. С. Харизанъ, Д-ръ А. Тодоровъ, Д-ръ К. Койчевъ, Инж. А. Дърводѣлски, К. Кондовъ, Инж. А. Гъндерски, Г. Петровъ и др. Взе се решение да се продължи работата отъ страна на натоварената комисия.

Докладвана бѣ програмата по организирането и изнасянето на седмия конгресъ на организацията който ще се състои идната година въ Вашингтонъ. Програмата се прие съ пълно единодушие и се начерта плана за най блестящото изнасяне на конгреса, което ще бѣде едно голѣмо събитие. За първи пътъ въ живота на освободителната борба на емиграцията българитѣ ще иматъ конгресъ въ Вашингтонъ и този конгресъ се изнася отъ Б.Н.Ф. Подчерта се готовностъ отъ всички страни да се даде пълно съдействие по изнасянето на конгреса.

Инж. С. Овчаровъ направи докладъ по издрѣжката на сп. "Борба". Инж. А. Гъндерски който завежда фонда за издаване на сп. "Борба" направи също докладъ и даде препорѣки за осигуряване излизането на списанието, които се приеха. Ще се издаде специаленъ предконгресъ брой на списанието своевременно, за да може да се дадатъ на всички по подробни и наврешени информации по организирането на конгреса. Отъ всички клонове се очаква да отидатъ на конгреса въ Вашингтонъ много делегати и гости, по-вече отколкото всеки другъ пътъ.

Докладвана бѣ проекто политическата декларация която Б.Н.Ф. ще обяви на конгреса си въ Вашингтонъ. Инж. А. Гъндерски, докладчикъ на декларацията, бѣ натоваренъ, заедно съ останалитѣ членове на специалната комисия, като иматъ предвидъ изказанитѣ препорѣки, да направятъ нужнитѣ допълнения и докладватъ декларацията предъ конгреса.

Г. П. Боздугановъ докладва направенитѣ приготовления за издаването на специалната книга за жертвитѣ паднали отъ комунистическия тероръ въ България и сведения за станалото въ България, която книга ще бѣде единъ исторически документъ - обвинителенъ актъ, срещу комунизма. Взе се решение всички да укажатъ най голѣмо съдействие за подготовлението на книгата, събирането на материалитѣ и излизането на книгата.

Докладва се отъ Инж. С. Харизанъ въпроса за чествуване 200 годишната отъ смъртта на Отецъ Паисий и се взе решение да се направи нуждното за по достойното чествуване на тази годишнина.

Присѣтстваващия на събранието, членъ на клона Ню Йоркъ, новоприсигналъ нашъ емигрантъ, единъ отъ ония които минаха презъ затворитѣ и лагеритѣ въ България - г. А. Грековъ направи предъ заседанието едно трогателно изложение за ужаситѣ въ затворитѣ и лагеритѣ на комунистическа България; страданията на жертвитѣ; духътъ който ги крепи несломимо въ борбата за свобода и вѣрата въ победата. На всички изложението на г. Грековъ направи потресаваще впечатление. Нашата емиграция не знае действителното положение още по малко е известно на Западния Свѣтъ какво въ същностъ е задъ "желѣзната завеса".

Ц.У.С. отбелѣза, че следната недѣля -9 Септемврий -се навършватъ 18 години отъ когато комуниститѣ поробиха България и единодушно, за ознаменуване това черно събитие, реши да посвети резолюцията на тази годишното си заседание предимно върху въпроситѣ за сягащи становищата на организацията по отношение комунизма и борбата за свобода.

Инж.А.Дърводѣлски прочете проекта резолюцията. Станаха кратки разисквания и Ц.У.С. единодушно прие следната

Р Е З О Л Ю Ц И Я

1/ Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, по случай 18 години отъ поробването на България отъ комуниститѣ, станало на 9.9.1944 год. съ помощта на червената Съветска Армия, която окупира тогава страната, издига високо гласъ въ защита на страдащия български народъ оставенъ цѣли 18 години безъ никаква помощ и защита отъ страна на Свободния Свѣтъ, да бѣде жертва на единъ кървавъ тероръ непознатъ до сега въ историята.

Хиляди и хиляди почтени и добри български граждани, отъ всички слоеве на обществото -интелектуалци, търговци, селяни, работници и пр.-бѣха избити отъ комунистическитѣ поробители. Други хиляди и хиляди и до днесъ гниятъ въ затворитѣ и концлагеритѣ осждени на бавно унищожение.

Макаръ жестоко нараненъ и окървавенъ и макаръ, че надъ главитѣ на всички виси постоянна смъртна заплаха, българския народъ още отъ първия день -9.9.1944 год.- отрече комунизма и отпочна неравна борба за свобода. Хиляди и хиляди паднаха при участието имъ въ редицата саботажи, конспирации и мѣстни възтания, които станаха повсемѣстно изъ цѣлата страна. Въпреки всичко борбата и до сега продължава, обаче, българския народъ, безъ външна помощ, не е въ състояние, колкото и жертви да даде, съ голи ръце, да победи въоръжения до зъби комунистически поробителъ задъ който стои и милионата Съветска Армия.

Обелѣзвайки осемнадесетата годишнина отъ поробването на България отъ комуниститѣ, като се покланяме предъ гробоветѣ и свѣтлата паметъ на всички наши братя отъ Родината, които дадоха живота си въ съпротивителната борба или станаха жертва на червения тероръ, ние отправяме позивъ къмъ свободния свѣтъ, къмъ всички ръководители на свободнитѣ страни, на първо мѣсто къмъ Президента на Америка, и настояваме, въ интереса не само на поробенитѣ народи но и на цѣлия свободенъ свѣтъ, да се взематъ бързи и решителни мѣрки, не само за ограничаването, но за унищожаването на червената опасностъ - за спасяване на свободния свѣтъ и освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи, докато не е станало късно!

2/ Ц.У.С. на Б.Н.Ф. съ особена загриженостъ установява отново, че комунистическата пропаганда въ странитѣ на свободния свѣтъ все по-вече и по-вече печели почва. Съ умели маневри комуниститѣ успѣватъ да отклонятъ вниманието на общественото мнение и отговорнитѣ фактори отъ тѣхнитѣ домогвания и прояви и го насочватъ по начинъ такъвъ, че се достига до положението щото отговорни мѣста и служби въ западния свѣтъ, които би трѣбвало да се противопоставятъ на комунизма и да организиратъ противодействие срещу него, почватъ да виждатъ опасността другаде, където тя не е, отколкото тамъ където тя е въ сѣщностъ и ставатъ, предполагаваме несъзнателно, коствени подкрепители на комунистическата дейностъ, като почватъ да правятъ пречки и да спъватъ, вмѣсто да подпомагатъ, дейността на националнитѣ про-

тивно комунистически организации - истинските борци против комунизма! За съжаление трябва да се прибави още, че комунистическата стратегия да се дискредитирват, изолират и умаломощават проявите на противокомунизма във свободния свят, които представляват опасност за домогванията на комунизма, имат успехи защото все още има лица във свободния свят, които заемат отговорни постове и служби и които се намират под влиянието на комунистическата пропаганда, работят с хора които или са довчераши комунистически сътрудници или днес са такива, върват на сведенията които те им дават и които са тенденциозни и поради погрешните си информации погрешно насочват ходовете на политиката на свободните страни по отношение на комунизма и вместо да ме се противопоставят те го улесняват.

Резултатите до сега са много печални !

Международните събития във последно време се развиват във посока противна на надеждите и очакванията на поробените народи за освобождение, но и противна на интересите и на свободния свят !

Съществува само един път за запазване и спасяване на света от комунистическата опасност, който е : бързо опомняне и съзнаване на истината; повървяване постове и службите от където се чертаят пътищата на политиката на Запада по отношение на комунизма; възраст на проверени и изпитани противокомунисти; коренна промяна на кадрата чрез които се събират информации като бъдат немедленно отстранени всички комунистически сътрудници и лица намиращи се под каквото и да е комунистическо влияние; установяване контакт с националните среди и организации на емиграцията от страните от зад "железната завеса" и установяване тесно сътрудничество с тях във борбата против общия враг; бързо коригиране на досегашната политика по отношение на комунизма и възприемане един курс на твърдост, решителност и безкомпромисност; вземане бързо най решителни мерки за запазване на свободния свят от комунизма и освобождението на поробените от него народи!

3/ Ц.У.С. на Б.Н.Ф. отправя възторжен поздрав към всички борци във Родината от фронта на съпротивата срещу комунизма и апелира към тях да останат твърди и непоколебими на своите позиции и да продължат борбата с врага във успеха. Б.Н.Ф. заявява, че всички организирани в редове те на организацията български емигранти националисти стоят зад съпротивителния фронт във България и тук във емиграция ще направят всичко което е възможно да се спечелят повече и повече приятели във въ подкрепа на освободителната борба, за да може да се гарантира и една външна подкрепа. Б.Н.Ф. заявява, обаче, че той смята, че ние българите трябва на първо място да разчитаме на собствените си сили и да продължим борбата за свобода до крайна победа независимо от това дали и кога може да бъдем подкрепени и от кого. Нъкога на знамената на нашите борци за освобождението ни от отоманското робство беше написано : "Свобода или Смърт". На нашите знамена днес е написан същият лозунг и както едно време те победиха така и ние днес, по-рано или по-късно, ще победим и България отново ще бъде свободна !

4/ Ц.У.С. на Б.Н.Ф. отправя позив към всички български емигранти, към всички съществуващи във емиграция партии, организации и групи, във името на България и във името на съществуването на нашия поробен народ, да посочат тук във емиграция повече съзнание за отговорност и при едно взаимно признаване на отделните групи и среди, на демократична основа, да намръят пътищата за кординиране

усилията на всички въ подкрепа на съпротивата против комунизма въ България и борбата за освобождение.

5/ Ц.У.С. на Б.Н.Ф. потвърждава своето участие въ Българския Национален Съвет и своето решение организацията на Б.Н.Ф. да продължи своето сътрудничество съ този съвет и за въ бъдаще. Тази организация съставена върху принципитѣ на демокрацията, при взаимно признаване правото и задължението на всѣки български емигрантъ, всѣка партия и организация въ емиграция, зачитане на престижа и достойнството на всѣки, зачитане разбиранията и програмата на всѣка среда, която въ продължение на своето две годишно съществуване даде доказателства, че е на правъ път и има регистрирани вече успѣхи, е базата за кординиране силитѣ на всички въ общата борба за освобождение и да изиграе ролята на оня центъръ отъ който освободителното дѣло се нуждае днесъ - на знамето на Б.Н.С. е написано : Смерть на комунизма, свобода на българския народъ и независимостъ на Българската държава, основана на принципитѣ на Търновската Конституция.

Следъ приемане на резолюцията, поради изчерпването на дневния редъ полугодишното заседание на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. бѣ закрито. Резултатитѣ отъ разискванията и взетите решения сѣ повече отъ задоволителни.

Следъ закриване на заседанието членоветѣ на Ц.У.С. имаха обща вечеря въ ресторантъ Джонсънъ където прекараха до късно вечерята въ най приятелски разговори и коментарии около взетите решения на заседанието. Нѣкой отъ членоветѣ на Ц.У.С. си заминаха обратно още същата вечеръ, обаче, болшинството останаха и за Понеделникъ когато имаха възможность да посетятъ Ниагара Фалсъ и да прекаратъ още единъ денъ въ най приятелска атмосфера преди да си разотидатъ.

Въ най близко време ще бѣде изпратено до клоноветѣ специално окръжно въ връзка съ заседанието и взетите решения съ което ще имъ се дадатъ конкретни напѣтствия за онова което има да се съблюдава въ бъдащата имъ дейность и което има да се извърши отъ всички за да се осигури по голѣмъ напредъкъ и успѣшно изнасяне на следния конгресъ въ Вашингтонъ.

Белѣжки къмъ преписитѣ на Паисиевата история:

Преписъ отъ Софроний Врачански въ 1765 г: "И кой я усвой или открадне, да е афоресанъ и проклѣтъ отъ Господа Бога Саваота и отъ 12 апостоли и отъ 318 свѣти отци и 4 евангелисти; И тучъ и желѣзо и камъкъ да се стопа - той ни во вѣки".

Преписъ отъ Макарий Хилендарски въ 1772 год: "Азъ Макария, прочетохъ ето историю и разумѣхъ что е писано въ нея, и вий потрудете се братя, да я прочетете да ви буде въ ползу, болгаромъ на похвала а на пакость грекомъ".

Преписъ отъ с. Рила въ 1772 год: "Триклетая зависть греческая!".

Преписъ отъ Алекси Поповъ отъ Самоковъ въ 1771 год. "Отъ много желание каквото имахъ, потрудихъ се да я препиша.. по своя родъ болгарски .. за да не се загуби!".

Преписъ отъ Търновски отъ 1783 год.: "Патриархъ некто цариградски, аду наследникъ, дяволу другъ, вторий Юда, новий Ария!".

До сега сѣ намерени къмъ О преписи отъ Историята на О. Паисий.

ИЗЪ ЖИВОТА НА КЛОНОВЕТА.

НЮ ЙОРКЪ - ГОДИШНО СЪБРАНИЕ. На 2 Юний 1962 год. въ клуба на Б.Н.С. се състоя годишното събрание на Клона Ню Йоркъ. За дѣйността на настоятелството даде отчетъ председателя г. Спасъ Т. Райкинъ. Доклада бѣ изслушанъ съ голѣмо внимание отъ всички присѣтствуващи, следъ което бѣха дискутирани много належащи и важни организационни въпроси. Следъ доклада на председателя на К.К.г. Иванъ Гълъбовъ, настоятелството бѣ освободено отъ отговорностъ.

Предъ събранието вземаха думата и говориха новопристигналитѣ отъ България емигранти, които описаха положението въ което се намира сега Националното Съпротивително Движение въ Родината.

Накрая бѣ избрано ново ръководство въ следния съставъ:

Председателъ: Спасъ Т. Райкинъ

Подпредседателъ: Колю Д. Кондовъ

Секретаръ: Павелъ Павловъ

Касиеръ: Пую Пуевъ

Членове: Радославъ Поповъ

Георги Георгиевъ

Иванъ Текерлиевъ

Контролна Комисия: Председателъ: Иванъ Гълъбовъ

Членове: Инж. Димитъръ Вълговъ

Яцо Яцовъ

Илия Христовъ.

ПРОТЕСТНО СЪБРАНИЕ - На 9. септемврий 1962 год. Б.Н.С. организира протестно събрание по случай годишнината отъ поробването на България отъ комунистическия империализъмъ. Събранието бѣ ръководено отъ едвекутивния директоръ Д-ръ Калинъ Койчевъ.

Отъ името на Българския Националенъ фронтъ говори наскоро избѣгалия отъ "червения рай" интелектуалецъ г. Колю Д. Кондовъ, подпредседател на Клонъ Ню Йоркъ, прекаралъ много години изъ комунистическитѣ затвори и лагери. Между другото той каза: "9 септемврий ще остане най черната дата въ историята на българския народъ. Това е денътъ въ който единъ народъ съ хилядолѣтна култура и история му бѣха отнети свободата и правата и бѣ подложенъ на буквално физическо унищожение отъ агентитѣ на международния комунизъмъ, което продължава и до днесъ". Той описа, какъ на този денъ, преди 18 години, хиляди български майки съ черни забрадки бродеха по полята и горитѣ да търсятъ незнайнитѣ гробове на свойтѣ синове, езбити отъ отечествено-фронтъвскитѣ палачи !

г. Александъръ Гърковъ, синъ на падналиятъ за Родината Народенъ Представителъ отъ Бѣла Слатина Иванъ Гърковъ, самъ още 14 годишенъ, затворенъ въ лагера на смъртта Бѣлене, като "народенъ врагъ", също избѣгалъ неотдавна отъ България, говори отъ името на Организацията на Българскитѣ Политически Затворници и Концлагеристи. Той описа

унищожителнитѣ условия, при който е поставенъ народа ни:

"Септемврий се счита отъ народа ни, като день на всенароденъ трауръ, защото на този день, не само че бѣха убити на 50,000 български патриоти, цвѣта на нацията, но на самия български народъ на този день му бѣ отнета националната независимостъ!". Той разказа за страшнитѣ страдания и унищожения на борцитѣ стещу комунизъма, хвърлени въ комунистическитѣ затвори и лагери. "Тѣзи борци паднаха въ неравната борба, за да можемъ днесъ ние да се радваме на живота и свободата си !".

Отъ името на Д-вото на Българскитѣ писатели въ изгнание и отъ името на Организацията на Българскитѣ Войни, говори г. Радославъ Поповъ, който изрази готовността на всички писатели и интелектуалци въ изгнание, а също и на всички бивши български войци въ чужбина, да положатъ всички усилия, сплотени и единни, въ защита на българската кауза въ чужбина.

Отъ името на Християнскитѣ Дружества говори г. Руси Славейковъ, учителъ отъ Охридъ и капитанъ отъ българската войска, който описа трагичната съдба на нашата православна Църква въ Родината.

Отъ името на Български Народинъ Земеделски Съюзъ говори ексекутивния директоръ на Б.Н.С. народния представител Инж. Тончо Теневъ. Той направи политически анализъ на причинитѣ за падането на България подъ комунистическо робство. Възпроизведе активната съпротива на парламентарната опозиция и заклеими всички, който съ своитѣ връзки и прояви овслужватъ на комунистическата кауза. Инж. Теневъ се спря по обширно на дѣйността на тези български колаборанти на комуниститѣ, който отвориха вратата на нашето Отечество на червенитѣ поробители. Като прототипъ на такива "политически лидери" г. Теневъ посочи пладнѣра Д-ръ Г. М. Димитровъ / съ прякора Гемето /, чийто връзки съ комуниститѣ му помогнаха да посрещне днесъ пълнолѣтната си дъщеря въ Вашингтонъ, дошла отъ България съ паспортъ подписанъ отъ палача Антонъ Юговъ, същия който даде паспорти и на Гемето и на жена му да излизатъ отъ България презъ 1947 години.

Събранието бѣ закрито отъ Д-ръ Калинъ Койчевъ, който завърши рѣчъта си съ апелъ за политическа примиримостъ и търпимостъ и единство въ името на борбата срещу общия ни врагъ-комунизъма !

На присѣтствуващитѣ бѣ раздадено жито и вино за Богъ да прости падналитѣ за Родината и за здраве и бодростъ на живитѣ борци срещу наредния врагъ !

КЛИВЕЛАНДЪ - На 3 Августъ т. г. Председателя на Организацията Д-ръ Иванъ Дочевъ, придруженъ отъ г. г. Ц. Градинаровъ отъ Торонто и Д. Ивановъ отъ Хамилтонъ посетиха клонани въ Кливеландъ. Въ дома на председателя на клона г. Георги Петровъ бѣ свикано събрание отъ членоветѣ и гости и приятели на организацията. Водиха се продължителни разговори до късно презъ нощъта. Бѣ прожектиранъ

филма отъ последния конгресъ на Б.Н.Ф.-жа Петрова сервира на гоститѣ отлична вечеря приготвена по нашенски. Клона на Б.Н.Ф. въ Кливеландъ бързо се развива, благодарение на умелото ръководство на председателя. Една група отъ 10 души се готвятъ да посетятъ Конгреса въ Вашингтонъ.

БЪФАЛО - Седмицата отъ 15 до 22 Юлий т.г. бѣ определена за "Седмица за поробенитѣ Народи". По този случай предъ общинскиятъ домъ бѣ устроена демонстрация на открито. Знамената на всички поробени народи, между които и българското, се развѣваха надъ Кметството. На 18 Юлий въ най голѣмия хотелъ въ града се състоя официаленъ банкетъ, който бѣ кулминационата точка отъ тържествата. Б.Н.Ф. бѣ представенъ отъ председателя на клона Бъфало г. Миро Герговъ секретаря г. Василь Динчевъ. Като гостъ присѣдствуваше и председателя на Ц.У.С.Д-ръ Иванъ Дочевъ. Следъ банкета българската делегация има разговори съ Кмета на града г. Ковалъ и съ народния представител отъ Пенсилванія г. Скрентонъ, както и съ много други официални лица, които проявиха голѣмъ интересъ къмъ българското освободително дѣло. На 22 Юлий седмицата завърши съ тържество, на който националнитѣ групи изпълниха народни танци, пѣсни и др. Такива инициативи иматъ отличенъ ефектъ, тъй като запознаватъ американското обществено мнение съ проблемитѣ на поробенитѣ народи и допринасятъ за по успѣшното провеждане на тѣхната борба за свобода !

ТОРОНТО - На 26 Августъ т.г. клона на Б.Н.Ф. въ Торонто устрой въ великолепната мѣстность Стони Крийгъ традициониятъ си пикникъ. Присѣдствуваша членоветѣ на клона и много гости и приятели на Организацията. При нашенски закуски и напитки, пре най сърдечни разговори, пикника звърши да късно предъ деня.

ЧИКАГО - ГЕРГЬОВДЕНСКИ ПИКНИКЪ: На 6 Май, день на Св. Георги Победоносецъ и празника на Храбростта, бѣ уреденъ пикникъ въ околността на града, посетенъ отъ всички членове, тѣхнитѣ семейства и множество гости. Националниятъ трицвѣтъ украсенъ съ Войнишкия Орденъ за Храбростъ се развѣваше надъ мѣстото на пикника и спомняше за великолепнитѣ гергьовденски паради въ Родината преди поробването и. Печени агнета и руино вино бѣха частъ отъ трапезата, също като въ Стария Край. Хубавия пролѣтенъ день завърши при отлично настроение и високъ духъ.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ на Б.Н.Ф. между насъ: Клонътъ Чикаго има радостта да посрещне и поздрави група приятели отъ нашитѣ клонове въ Канада начело съ председателя на Б.Н.Ф. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. По този случай на 4 Августъ т.г. се състоя приятелска среща, на която членоветѣ и приятели на Б.Н.Ф. имаха възможността да чуятъ председателя на Организацията, а също и г. Цоню ГРАДИНАРОВЪ отъ Торонти и г. ДИМИТЪРЪ ИВАНОВЪ отъ Хамилтонъ, и размѣнать мисли по разни въпроси. На края на срещата бѣ прожектиранъ чудестния филмъ отъ миналогодишния конгресъ на Б.Н.Ф. изработенъ отъ г. Д. Ивановъ.

ЧИКАГО - ПИКНИКЪ СЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ: На 5 Августъ т.г. клона ни устрой втори пикникъ, на които присъствуваха нашитѣ гости отъ Канада начело съ председателя на Ц.У.С. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Нашитѣ членове и мнозина гости имаха отново възможност да разискватъ и получагъ освѣтление по различни въпроси интересуващи българската емиграция.

Подобни приятелски срещи допринасятъ за заякчаване на връзките между отдѣлни клонове и членове на организацията и ние вѣрваме, че въ бъдаще размѣната на посещения между клоноветѣ ще стане еднатрадиция.

ЕДНО ХЪРВАТСКО-БЪЛГАРСКО ТЪРЖЕСТВО: На 16 Августъ т.г. въ Хърватския Домъ въ Чикаго, Хърватското Нац. Д-во за Свободана Хърватско, устрой тържествено събрание за посрещане на замѣстникъ Поглавника Д-РЪ СТЕПАНЪ ХЕФЕРЪ отъ Буеносъ Айресъ, неговиятъ помощникъ ПРОФ. Д-РЪ АНДРИЯ ИЛИЧЪ отъ Лондонъ и стария сѣветникъ отъ Щаба на Поглавника ИНЖ. МИЛАНЪ ШЕГА отъ Кливеландъ. Като наши представители присъствуваха ИНЖ. СИМЕОНЪ ОВЧАРОВЪ - ХАРИЗАНЪ и г. ПЕТЪРЪ ФОТЕВЪ, членове на настоятелството на Клона. Въ речта си Д-ръ Хеферъ описа културната роля, която тритѣ славянски народа на югъ-българи, хървати и украинци - сѣ изиграли въ историята на славянството, особено българитѣ, давайки азбуката, православието и културата на почти всички славяни. Спомѣна сѣщо и за общата етническа граница между Хърватско и България отъ вѣкове насамъ-рѣката Дрина.

Българската делегация поздрави високитѣ гости и декларира вѣчното приятелство между хърватския и български народи, борбата имъ срещу империалистичнитѣ домогвания на Бѣлградъ и Москва и пожела най скоршното освобождение на хърватския народъ и Независимата Хърватска Държава. Българската делегация бѣ посрещаната и изпратена съ нестихващи аплодисменти отъ братята ни хървати.

ВЪСПОМЕНАТЕЛНО СЪБРАНИЕ: По случай 18 год. отъ заробването на България и 19 год. отъ кончината на Борисъ III, Царя Обединителъ клона Чикаго устрой тържествена служба и панихида въ катедралния храмъ "Св. Троица", за упокоение душитѣ на падналитѣ за свободата български патриоти. Много наши сънародници отъ града и околността дойдоха да запалятъ по една свещица за упокоение душитѣ на загиналитѣ и да се помолятъ Богу да дава здраве и сила на борцитѣ за народна свобода! И когато черковния хоръ запѣ "Вѣчная Памятъ" всички паднаха на колѣне и сълзи се появиха на очитѣ имъ. Защото всѣки отъ присъстващитѣ имаше роднини, приятели или съселяни паднали подъ ножа на новитѣ агарянци! Следъ службата, всички преминаха въ църковния салонъ, гдето председателя на клона ИНЖ. АЛЕКСАНДЪРЪ ДЪРВОЦЪЛСКИ, откри паметното събрание съ думитѣ: "Две сѣ най чернитѣ дати въ най новата история на България - смъртъта на Царь Борисъ и 9 септемврий 1944 год!". Накрая Д-РЪ Г. ПАПРИКОВЪ, произнесе слово за значението на този день. Следъ едноминутно мълчание въ паметъ на убититѣ, раздадено бѣ жито, просфора и вино за Богъ да прости всички загинали зъ свободата на България !

ИНЖ. СИМЕОНЪ ОВЧАРОВЪ - ХАРИЗАНЪ

11.2.1898 - 13.10.1962

Председател на К.К. на Б.Н. Фронтъ, членъ на У.С. на Б.Н. Ф. въ Чикаго, членъ на У.С. на Б.Н. Слветъ, председател на К.К. на А.Б. Лига въ Чикаго и пр. и пр.
Кавалеръ на Ордена за Храбростъ и Военна Заслуга, бившъ членъ на множество български национални, културни и професионални организации. Началникъ на отделение при Общината на Чикаго.

Съобщаваме съ най голѣмо прискърпие на цялата българска емиграция, пръсната по цялия свѣтъ, за незаменимата загуба, която сполѣтя нашата Организация и всички емигранти съ смъртта на Инженеръ Симеонъ Овчаровъ-Харизанъ.

Макаръ, че той не падна съ пушка въ ръка за свободата на Родината, както той желаше, той също загина като войникъ на поста си презирайки напредналата си болестъ, давайки примѣръ на самоотверженостъ и лични жертви !

Богъ да прости нашия любимъ бай СИМЕОНЪ и нека да бжде вѣчна неговата свѣтла памѣтъ !

Български Националенъ Фронтъ, Инк.

ПАРИЖЪ - КИРИЛО МЕТОДИЕВСКО ТЪРЖЕСТВО: На 24 Май т.г. клона на Б.Н.С. въ Парижъ устрои тържествено чествуване на българскитѣ равно-апостоли Св.Св.Кирилъ и Методий. Присѣтствуваха всички наши членове и множество гости. Г-нъ ГЕОРГИ ТРАНДАФИЛОВЪ признае слово за живота, дѣиността и дѣлото на свѣтитѣ братя. Той подчерта огромното значение въ културния животъ на славянитѣ на апостолската дѣиность на тѣзи двама българи. "Три сѣ били по това време държави, културни, организирани и силни: Византия, Германската Империя и Българското Царство. И българитѣ бѣха тези, които дадоха и вѣрата и писменността и културата на всички остатали славянски народи!".

ЧЛЕНСКО СЪБРАНИЕ: На 1 Юлий 1962 год. се състоя редовно членско събрание на клона ни въ Парижъ. Председателя г. ГЕОРГИ КОСТОВЪ докладва за изминалия периодъ отъ три месеца, като подчерта прогреса, които е направилъ клона презъ това време. Следъ това говори за задачитѣ, които сѣ поставени предъ всѣки организиранъ членъ въ борбата срещу комунизма. Секретаря нъ клона г. ДИМИТЪРЪ МАНОИЛОВЪ, говори за голѣмата историческа отговорность, която всѣки български патриотъ въ чужбина носи предъ историята и съвестта си, и че инертността и апатията сѣ качества назабравили своя родъ и Родина емигранти! Председателя нъ Б.Н.С. за цѣла Франция Арх. ДИМИТЪРЪ ЛОЗЕВЪ, който бѣ официаленъ гостъ говори за политическата търпимостъ между разнитѣ емигрантски групи и фракций, най често подстрекавани отъ враговетѣ за разединение, и апелира къмъ всички българи за тореантность и братско сътрудничество въ борбата ни срещу общия врагъ - кървавия комунизъмъ ! Изказаха се и много отъ присѣтствуващитѣ въ същия духъ, между които и г.г. ДИМИТЪРЪ ГРУДОВЪ, АЛЕКСАНДЪРЪ ГАВАЗОВЪ и пр.

ТОЗИ БРОЙ НА "БОРБА" СЕ ИЗДАВА ВЪ ПАМЪТЪ И ЗА СЛАВА НА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ ПАДНАЛИ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА НА РОДИНАТА !

СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 год, ВЪ БЪЛГАРИЯ КОМУНИСТИТЪ И ТЪХНИТЪ СЪТРУДНИЦИ ИЗВИХА НАДЪ 50,000 БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ !

СЪ СЪТРУДНИЧЕСТВОТО НА ВСИЧКИ ЕМИГРАНТИ ПРЪСНАТИ ПО СВѢТА, НИЕ СЕ СТАРАЕМЪ ДА ПУБЛИКУВАМЕ ИМЕНАТА НА ТЪЗИ БЪЛГАРСКИ ГЕРОЙ, ИНАЧЕ ПРАХА НА ЗАБВЕНИЕТО ЩЕ ПОКРИЕ ТЪХНАТА СВѢТЛА ПАМЪТЪ !

Въ следующитѣ броеве на "Борба", ние ще почнемъ да публикуваме също и имената на УБИЙЦИТЪ, физически и интелектуални, за да не се забравятъ, та да може единъ денъ да отговарятъ предъ Българския народъ за злочинствата си !
